

0

Chauguay incident

คนเรามักจะผิดหวังเพราะความคาดหวังของตัวเอง

ประโยคนี้อาจจริงเสมอไม่ว่าจะเรื่องอะไร และตอนนั้นเวลาบ่ายสามโมงเย็นพักกำลังนั่งเหม่ออยู่ที่โต๊ะในออฟฟิศบนชั้น 47 ของตึกย่านเพลินจิต เพลงของวงดาฟต์ฟังก์ก็ในหูฟังดังกลบเสียงจอแจเป็นนกกระจอกแต่กริ่งของคนทั้งแผนก เขามองผ่านผนังกระจก ทอดสายตาออกไปยังท้องฟ้าสีเทาที่บดบังกลุ่มฝุ่นควันที่ดูเหมือนบรยากาศในหนังเรื่อง *เบลด วันเนอร์*

และรู้สึกผิดหวัง...

เพราะตอนได้อีเมลตอบรับเข้าทำงานจากบริษัทชื่อดังของประเทศ พัทน์ในวัยย่างยี่สิบห้าปีวาดฝันว่าชีวิตในงานแรกของเขา มันจะทำหาย ความรู้ที่เก็บเกี่ยวมาจากปริญญาตรีและโทที่แคลิฟอร์เนีย อีกหกเดือนกับการฝึกงานที่องค์กรระดับโลกอย่างเพชบุ๊กรวมถึงอีกสามเดือนที่ดิจิทัลเอเจนซีชื่อดังในไทยจะได้นำมาใช้อย่างเต็มประสิทธิภาพ

แต่ในความเป็นจริงไม่ใช่อย่างนั้น พัทน์จึงผิดหวัง ไม่กล้าหวัง

ว่าในอนาคตอันใกล้มันจะดีขึ้น และกลัวจับใจว่าการเลือกกลับมาทำงานที่ไทยของเขาจะสูญเปล่า

เพราะสองสัปดาห์ที่ผ่านมา ณ ออฟฟิศแห่งนี้ พัทได้ทำแต่งงานที่มัน—

“น้องพัท!”

“ครับพี่!” เขาสะดุ้งโหยง มือเกี่ยวสายหูฟังออก หันไปตามเสียงเรียก “ว่าไงครับพี่หญิง”

“อะนี่ พี่ซื้อคุกกี้มาฝาก” ว่าแล้ววางคุกกี้ช็อกโกแลตชิปหนึ่งชิ้นลงบนโต๊ะ พัทยกมือไหว้ขอบคุณ “พี่ส่งสไลด์ให้แล้วนะจะ ฝากแปลด้วยน้ำ ต้องใช้ประชุมกับทีมแบรנדิงวันจันทร์ตอนบ่ายโมงอะ”

“ได้ครับพี่หญิง”

“น้องพัทครับ” ยังไม่ทันก้มจดบันทึกกันลืมนักก็ต้องหันไปอีกทาง “ของพี่ก็ส่งให้ในเมลแล้ว ฝากแปลแค่ส่วนหัวข้อกับจัดดีไซน์ให้เข้า CI (Corporate Identity) ของบริษัทฟอจ (Forge) ด้วยนะ ไม่เออะๆ แค่อธิบายหน้า”

“ได้ครับ อันนี้ประชุมเมื่อไหร่ครับพี่เปรม”

“วันจันทร์เหมือนกัน แต่บ่ายสามครับ”

“โอเคครับ”

“พัทจ๊ะ” โอเค นั่งแปลสไลด์ไปได้สิบห้าหน้าที่ คราวนี้มีแขกมาหาถึงที่โต๊ะ “NDA¹ ของเอเจนซีที่พี่ฝากช่วยดูศัพท์เป็นไงบ้างจ๊ะ”

“อ้อ เสร็จแล้วครับพี่เอ๋ย พัทเพิ่งอีเมลไปให้ แต่พี่เอ๋ยครับ พัทว่าสุดท้ายแล้วเราก็ต้องส่ง Legal ให้เขาช่วยดูนะครับ คือพัทอ่านเข้าใจก็จริง แก่บางส่วนได้ แต่พัทไม่สามารถ verify อะไรได้เลย—”

“โอ้ย พี่ไม่อยากคุยกับทีมนั่น เปื่อ เรื่องมาก ชี้ซะ น่ารำคาญ

¹ Non-disclosure Agreement สัญญารักษาความลับระหว่างคู่สัญญาในการทำธุรกิจ

เอาเท่านี้แหละจ๊ะ เดี่ยวส่งไปทางเอเจนซี เขาก็คงเอาไปตรวจก่อน
เซ็นแหละ ขอบใจนะจ๊ะ”

“ตะ...แต่—พี่เอ๋ยครับ!” แต่ถ้ามันผิดพลาดอะไรไปแล้วพี่จะ
รับผิดขอบยังงีอะ พี่เอ๋ยกลับมาก่อน หมุนเก้าอี้กลับมาคุยกับพี่
ก่อนนนะ!

ร้องเรียกในใจและได้แต่กลับมานั่งจ้องคอมพิวเตอร์ค้าง มินต์ับ
บริษัทใหญ่ ๆ นี่ทำงานแบบนี้ได้ด้วยหรอ

**["น้องพัท"] ผ่านไปอีกครึ่งชั่วโมง รอบนี้เป็นสายจาก
โทรศัพท์ภายใน ["เอกสารงานพาร์ตเนอร์กับ ธอส. ที่พี่ฝากซีรอกซ์
เสร็จยังจ๊ะ"]**

“เรียบร้อยแล้วครับ อยู่ในลังตรงโต๊ะกลางครับ พัทเขียน
โพสต์-ติดแปะไว้ฮู้”

["โห ถึงกับต้องใส่ลังเลยหรอลูก"]

“ฮ่า ๆ มันเยอะนะครับ ชุดนี้ตั้งสองร้อยสิบลูกแล้ว
ก็อบปี่มาสิบเอ็ดชุด”

["อ้าว มันต้องสิบสามนะลูก"]

“อ้อ...หรอครับ โทษทีครับ เดี่ยวพัทไปทำเพิ่มให้”

พอลวงสายปี่ เสียงเรียกจากอีกฟากก็ดังทะเลเสียงเมათ้มอย
มาถึงเขา

“น้องพัทจ๋า เจาก๊วยมาส่งแล้ว ลงไปรับให้หน่อยสิ”

“ได้ครับพี่มะนาว”

พัทตอบรับเสร็จก็กดคอมพิวเตอร์เข้าโหมดสลีป หยิบกระเป๋า
เงินกับโทรศัพท์แล้วเดินออกไปกดลิฟต์ทันที เพราะทุกงานที่เพิ่ง
เถาโถมเข้ามายังรอได้ แต่พี่ไลน์แมนน่าจะรอไม่ได้

เป็นอีกครั้งที่พัตต้องหยิบบัตรพนักงานที่ห้อยคออยู่ขึ้นมาอ่าน ได้ชื่อ ภาคภูมิ ตั้งวัฒนา ทั้งภาษาไทยและอังกฤษ ระบุตำแหน่ง Marketing Coordinator แผนก Content/Digital Marketing ซึ่งในเว็บไซต์ตอนสมัครงานบอกว่า พัทจะมีหน้าที่ซัพพอร์ตทีมในด้านการรีเชิร์ช เสนอไอเดียคอนเทนต์ใหม่ๆ ที่จะใช้ลงโซเชียลมีเดียช่วยประสานงานกับทีมภายในและดิจิทัลเอเจนซีที่เป็นพาร์ทเนอร์

โดยหลังจากระยะเวลา 8-12 เดือน หัวหน้าทีมจะช่วยประเมินงานว่าพัทควรเติบโตไปในสายของ Officer ที่จะเน้นไปทางการรีเชิร์ช จัดสรรข้อมูล และทำงานใกล้ชิดกับแผนก CRM² หรือผู้เชี่ยวชาญที่จะเน้นไปทางกลยุทธ์และครีเอทีฟ ได้ควบคุมการจัดการแคมเปญโดยตรง

ซึ่งบริษัทเจียนกรู๊ปเป็นถึงบริษัทนำเข้าผลิตภัณฑ์ FMCG³ หลายแบรนด์ในแถบเอเชีย ไหนจะเป็นพาร์ทเนอร์ให้ปืมน้ำมันชื่อดังในประเทศ งานนี้เลยฟังดูดีสุดๆ ทำทนายความสามารถมาก ๆ

ทว่าสองสัปดาห์ที่ผ่านมา หลังจากการเทรนนิงในสามวันแรก พัทได้ทำแต่—

ถ่ายเอกสาร

แปลสไลด์และเอกสารจากไทยเป็นอังกฤษ

จัดหน้าสไลด์ของคนอื่น

Rrr Rrr!

“ครับพี่ปืม”

[“พัท โคอิเตะพี่มาส่งแล้วอะ เห็นมะนาวบอกพัทลงไปเอา

² Customer Relationship Management เป็นหลักการบริหารความสัมพันธ์กับลูกค้าเพื่อบริหารงานให้ตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้ตรงจุด

³ Fast-moving consumer goods สินค้าต้นทุนต่ำและขายคล่อง เช่น สินค้าอุปโภคบริโภค

เจอก็วยพอดิ พี่ฝากรับมาหน่อยสิจ๊ะ”]

...

และเป็นตัวแทนรับพุดดิลิเวอรี!

...

“ได้ครับพี่ป๋ม”

[“แต่ตั้งกี่วันนะ อ้อ มันหลายแก้วหน่อยนะลูก ค่อย ๆ ถීමมานะ... เอ๊ย ข้าวโพดแตกดับัตร—พัท ๆ พี่ฝากจ่ายไปก่อนนะลูก เดียวขึ้นมาเอาเงินกับพี่”]

“ได้ครับพี่” ตอบรับไปอย่างง่ายดาย แม้ในใจจะร้องประท้วงอยู่ลึก ๆ แต่ก็ช่างมัน พัทแค่ต้องจ่ายเงินแล้วถීමูกเจอก็วยกับซาไซ่มุกขึ้นไป มันก็แค่นั้น

แต่ในความเป็นจริงมันทุกทูละสุต ๆ

เหมือนจะลืมนไปชั่วขณะจิตว่าธรรมเนียมการส่งดิลิเวอรีที่นี้แสนดุเดือด เพราะแค่เจอก็วยก็ปาไปแล้วสองถุงหนัก ๆ ส่วนซาไซ่มุกนับสิบแก้วที่ทำเอาเงินสดในกระเป๋าเกือบไม่พอจ่ายก็ยิ่งหนักกว่านั้น

นิ้วเกร็ง มือเกร็ง แขนเกร็ง หน้าก็เกร็ง เพราะอยู่ ๆ พัทสะเออะคันจุมุกอะไรตอนนี้ก็ไม่รู้ เขาพยายามแก้อาการคันด้วยการเอียงคอ ขยับจุมุก ย่นหน้าไปมา พลังรู้สึกสงสารคนที่เดินผ่านและต้องพบเห็นสภาพหน้าตาอันน่าเกลียดเช่นนี้

พัทหยุดอยู่ตรงหน้าทางเข้าลิฟต์ และได้แต่ยืนอยู่อย่างนั้น ขณะถีมูกเจอก็วยค่อย ๆ ไหลตามแขนลงมาจะหลุดมืออยู่รอมร่อ มองด่านผ่านทางอิลีกทรอนิกส์ที่ฉายเครื่องหมายกากบาทสีแดงตาปริบ ๆ

จะสแกนบัตรยังงิดีนะ...

พนักงานรักษาความปลอดภัยหรือพนักงานฟรอนต์ก็ไม่มี

เพราะทาวเวอร์ฝั่งนี้ของตึกค่อนข้างอยู่ในชอกหลิบ บัตรพัทห้อยอยู่ที่คอ ส่วนระดับจุดสแกน...อยู่ประมาณความสูงของเอว ไกลกันนิดเดียวเท่านั้น พัทจึงก้าวสั้น ๆ ไปข้างหน้า โน้มตัวเข้าไปจนขอบบัตรแตะกับตัวเครื่อง แล้วย่อขาลงทำท่าเหมือนสควอต หมุนคอไปมา หางองศาให้ตัวบัตรเหวี่ยงไปโดนเครื่องอ่าน

ท่าทุเรศอีกแล้ว และพัทต้องขอโทษคนที่ จะเดินมาเห็นอีกครั้ง แต่ถ้าใครเดินมาเจอแล้วก็ช่วยเวทนาพัทหน่อย ได้โปรดช่วย--

“Shit!”

“ขอโทษนะครับ ให้ผมช่วยอะไรไหม”

เสียงสวรรค์จากด้านหลังดังขึ้น พร้อมกันกับที่พัทเพลอสบดออกมาเพราะทำหูทวนตุ้งแช่ไข่มุกด้านหนึ่งหลุดมือ

ตุ้งที่กำลังจะหล่นถูกดึงไป

พัทหันหลังไปพร้อมกับกลิ่นน้ำหอมอ่อน ๆ เตะจุมูก และผู้ชายในชุดสูทเจ้าของกลิ่นหอมนั้นกำลังพาดตัวเองกลับมายืนตัวตรง หลังจากเพิ่งช่วยชีวิตตุ้งแช่ไข่มุกนั้นไว้

ส่วนสูงต่างกันไม่มาก ทำให้สายตาของพัทมองไปยังใบหน้าอีกฝ่ายได้พอดีบพอดี เขาหลบตา สายตามองพื้นไปหนึ่งวินาที ก่อนจะต้องตัวตั้งขึ้นไปมองหน้าชัด ๆ อีกครั้ง...ทำไม...

หล่อจังเลยวะ

เพลอมองค้างอยู่อึดใจหนึ่ง เพิ่งรู้สึกตัวว่าเสียมารยาท พัทก้มหน้าขวับ ได้สติว่าจะต้องแตะบัตรผ่านทางเข้าไป แต่แล้วกลับทำได้แค่หยุดอยู่ตรงนั้นเมื่อรู้สึกได้ถึงแรงถ่วงจากถุงแจ็กวีย์ในมือ ตามมาด้วยเสียงดังโพละ พร้อมละอองของเหลวเย็น ๆ กระเซ็นโดนขากางเกง

กลิ่นน้ำตาลทรายแดงหอมฟุ้งลอยขึ้นมาจากพื้น

ปฏิกิริยาตอบรับฉับพลัน พวกเขาถอยออกห่างจากกันคนละก้าว พัทมองค้างอยู่ที่ชากน้ำสีด้านองเป็นป่อ ก่อนตาจะเบิกกว้างด้วยความตกใจ

เพราะถูกเงาก๊วยไม่ได้แค่ขาดเฉย ๆ พัทไม่ได้แค่ทำเงาก๊วย
ตกใส่พื้น หรือตกใส่เท้าผู้ชายคนนี่

แต่พัททำเงาก๊วยตกใส่บอต-เต-ก้า-เว-เน-ต้า! รุ่นหนังสือดำ
ล้วน มีลายสาน ๆ ตรงขอบ คู่ละเท่าไร สองหมื่นแปด สามหมื่นห้า
จำไม่ได้ แต่ใด ๆ ก็คือ

แพง กว่า เงิน เดือน พัท แน่ นอน!

พัทหันหน้าเข้ามามูลิปต์ตลอดระยะเวลาขึ้นมาจากชั้น
ลือบปี หลบเลี้ยงสายตาจากเหยื่อเงาก๊วยของเขาที่ยังจะสู้สุดสำหรับ
ช่วยถือถุงชาไปมุกตามมาขึ้นลิปต์ตัวเดียวกัน แถมจะลงหลังพัทไป
อีกสามชั้น

‘ผมขอโทษครับ! ขอโทษจริง ๆ ครับ’

‘ไม่เป็นไรครับ เช็ดได้’ ชายหนุ่มตอบพร้อมรอยยิ้ม แต่พัท
แอบว่าเห็นคิ้วเขาขมวดมุ่น

และเพราะเขาต้องหัวของพระรูงพระวังตลอดเวลาที่อีกฝ่ายใช้
ทิชชูชุบน้ำเช็ดรองเท้าตัวเอง พัทจึงทำได้แค่พนมมือค้างไว้ ขอโทษ
อยู่ซ้ำ ๆ

คิดว่าพอทำความสะอาดเสร็จจะได้ขึ้นลิปต์ไปเลย แต่
อีกฝ่ายก็ยังจะมีน้ำใจตามมาช่วยถือ บอกว่าพัทจะแบกเองต่อได้
ยังไง อ้อ แล้วก็ขึ้นไปชั้นสูง ๆ เหมือนกัน นั่นก็ไปลิปต์ High Zone
ด้วยกันนั่นแหละ

หรือ...ที่ตามมาด้วยเป็นเพราะผู้ชายคนนี้จะมาจำออฟิศพัท
ไว้แล้วส่งบิลทวงเงินค่ารองเท้ามาทีหลัง...

ฮือ ทำมาก่อนหน้านี้นึกไม่ออก รุ่งนี้ น่าจะแกลังกตชั้นอื่น

คิดบ้างไปได้ไม่นานอีกห้าชั้นก็จะถึง พัทแอบอ้าปาก
กว้าง ๆ หนึ่งครั้งให้หูหายอื้อ ก่อนจะหันไปหาคนที่ยืนอยู่ด้านหลัง

“คุณ?”

ยังไม่ทันได้เอ่ยคำขอโทษและขอบคุณอีกครั้ง สีหน้าฉงนของคนตรงหน้ากับแววตาที่มองมาทำอย่างกับพัทธมีชี้ตาติดอยู่ทำให้เขาขมวดคิ้วถามกลับไป

“ครับ?”

“คุณ...ร้องไห้?”

“อะ...อ้อ เปล่าครับ เอ่อ...” พัทธยกแขนหนักอึ้งขึ้นซับเหงื่อ “ผม...เอ่อ...หาวแก้มืออ้อครับ คุณเป็นมั๊ยเวลาขึ้นที่สูงๆ เร็วๆ แล้วหูจะอ้อ”

พูดไปเสียยาวยืดยาวแล้วก็อยากจะบอ้งหัวตัวเองว่าพาล่ามบ้าบออะไรออกไป

แต่เรื่องราวที่น่าประหลาดใจยังไม่จบแค่นั้น

ชายหนุ่มดูภูมิฐานตรงหน้าพยักหน้าเล็กน้อยๆ ก่อนจะ...หันไปทางซ้ายมือ ยกหลังมือขึ้นปิดปากและ...

อ้าปากหาว?

หันกลับมาส่งยิ้มให้พัท พอดีกับที่ลิฟต์หยุดที่ชั้น 47 พัทธยิ้มแหยคินและยื่นมือออกไปรับถุงชาไข่มุกด้วยความมุงนง ยกมือไหว้ขอบคุณ ก่อนจะเดินกลับเข้าออฟฟิศไป

ผ่านมาแล้วร่วมสามชั่วโมง จนเลิกงาน จนนั่งรถมาปาร์ตี้คาราโอเกะเพื่อเลี้ยงส่งพี่วิรุณ หัวหน้าที่ทีมผู้กำลังจะลาตำแหน่ง พัทธก็ยังหยุดนึกถึงเรื่องในลิฟต์ไม่ได้

เป็นเหตุการณ์ที่ what the heck มากจริง ๆ

...

“กร๊อตต พี่วิรุณสุดยอดค่าาา”

พัทเหม่อเป็นรอบที่ร้อยระหว่างนั่งเบาะอยู่ในห้องร้านอาหาร กวาดตามองไปรอบโต๊ะยาวที่มีอาหารวางเรียงเต็ม สมาชิกแผนก

ดิจิทัล⁴ กับแผนกมาร์คคอม⁵ นับยี่สิบคนนั่งรายล้อมที่วิรุณที่กำลัง
ยืนโบกมือร้องเพลงอยู่ด้านหน้าจอ

ปาร์ตีคาราโอเกะเป็นสิ่งที่พัทรักมาก รักมาตลอด

แต่...พัทคงจะเข้ากับคนที่นี่ไม่ได้จริงๆ หลังจากได้ร้องเปิดใน
ฐานะน้องใหม่ไปหนึ่งเพลง เขาก็ทำได้แค่นั่งกินผักตบแฉ่งจานอาหาร
ด้วยความเบื่อหน่าย เคียงข้างจานข้าวเป็นคีย์บอร์ดไว้มพิพ์ชื่อเพลง

“พัทจ๊ะ พื่ออยากร้องเพลง “ประวัติศาสตร์” หาให้หน่อยๆ”
“ได้ครับ”

และด้วยตำแหน่งน้องเล็กสุดของทีม พัทยังคงถูกใช้ในทุกอย่าง
ที่จะเป็นไปได้ พิมพ์เพลงนี้จบ แปปๆ ก็มีชื่อเพลงใหม่มาให้ค้นหา
ต่อ แล้วถ้าพนักงานไม่อยู่ในห้องก็ต้องลุกไปช่วยชงเหล้า เทเบียร์
ช่วยตักชาหมูเยอรมัน คอยส่งจานอาหารที่หมดแล้วให้พนักงานที่
เข้ามารอเก็บ

พอได้โอกาสหนีออกมาเข้าห้องน้ำพัทจึงรีบเข้าแชตไลน์ หา
ทางหนีออกจากที่แห่งนี้

มันคือเงินทอง ไม่ใช่เงินเดือน (3)

Pat : อยู่ไหนกัน @แ๊ะเอง @beam

แ๊ะเอง : บ้านกับพั่วจ๋า

beam : บ้านกับเมียจ๋า

⁴ ชื่อย่อของแผนกการตลาดดิจิทัล (Digital Communication) ที่ทำช่องทางการ
ตลาดบนโลกออนไลน์ เช่น การใช้สื่อโซเชียลมีเดียและเว็บไซต์เข้าถึงลูกค้า

⁵ ชื่อย่อของแผนกการสื่อสารทางการตลาด (Marketing Communication)

Pat : T_T

เปลอเบะปากทำหน้าร้องให้ตามที่ตัวเองพิมพ์ เพราะนอกจาก
พี่สองคนนี้แล้ว พัทก็ไม่รู้จะไปหาใครได้อีก

พัทไม่มีเพื่อนที่ไทยเลย ยังดีที่ตอนไปฝึกงานได้เจอพี่แฉ๊ะกับ
พี่ปิม คุยกันถูกคอจนสนิทกันเรื่อยมา ทั้งที่ปกติพัทไม่แฉ่งก็เอาดีกับ
คนที่ทำงานเท่าไร

แฉ๊ะเอง :

งอแงอะไรอีตอก

ที่ตอนแรกชวนอะไม่มา

วงแตกจ้ะ

Pat : เบื่อ ไม่ไหวแล้วววว

beam :

เบื่อไร

คาราโอเกะกับแก๊งคุณป้าอะเหวอ 555

มีงร้องเพลงเก่าได้เยอะแยะไม่ใช่เหวอพัท

หมากเกมนี้ น้องพัทอินคา

จำได้ปะ 555 @แฉ๊ะเอง

แฉ๊ะเอง :

กูไม่มีวันลืม 555

sent a photo.

อีเด็กผี

พัทเปิดดูรูปแล้วนอนกดตัวเอง สมัยปาร์ตี้เลี้ยงส่งตอนฝึกงานกับพี่ๆ แก๊งนี้ เขาคงเมานักมากจริงๆ ถึงได้ไปจួយเอาไม้ถูพื้นที่บ้านแม่บ้านกำลังใช้มาร้องเพลง ซึ่งป่าแกก็มาดูเพราะก่อนหน้านี้พี่แฉ๊ะบอกว่าพัททำถึงน้ำแข็งคว่ำ พอตื่นมาเห็นวิดีโอเลยนั่งรถกลับไปขอโทษป่าเขาถึงที่ร้านด้วยความรู้สึกผิด

Pat :

ก็มี แต่แบบ

not in the mood at all

ทุกคนแย่งกันร้องมาก

พัทซี้เกียจแย่งไมค์

พอจะใส่เพลงตัวเองบ้างก็โดนใช้ให้หาเพลงนู่นเพลงนี่

เซ็ง

แล้วดันมานั่งข้างคีย์บอร์ดอีก

แฉ๊ะเอง :

ทำใจยอมรับเถอะ

มึงเข้ากับคนที่นี่ไม่ได้จริงๆ

555

beam :

บอกแล้วให้ฝึกอ่านข่าวดาราไว้

แล้วก็อัปเดตเรื่องการเมืองคนอื่นแบบเสียๆ หายๆ

มึงก็จะสนิทกับแก๊งป่าได้น้องพัท

แฉ๊ะเอง :

เออ แต่ทีมพีดีมเปิดรับครีเอทีฟอยู่น้าา สนนะๆ

@beam ช่วยเชียร์หน่อยค่ะอีกราวฟีก

beam :

ชวนจนไม่รู้จะชวนไงละจ๊ะ

พัทมันมาทำนี้ได้ทะเลาะกับญาติมันบ้านแตก

แค่มาฝึกงานกับพวกเราสามเดือน ยังโดนทั้งตระกูลแพทย์
สถาปนิก อัยการเขม่นแรง

Pat :

เออ ขอthonอยู่ไปก่อนสักปีสองปี

ถึงตอนนั้นพัทกลับไป

พี่จะยังอยู่กับรีเปล่าเหอะ

พัทยังคุยเล่นกับพี่ ๆ ต่อ จวบจนกลับเข้าไปในห้องคาราโอเกะ
ด้วยใจเหี่ยว ๆ

เพราะเป็นปาร์ตี้เลี้ยงส่งพี่วิรุณ เมเนเจอร์ใจดีที่สุดที่รักของทั้ง
ทีม พัทจะขอลาก่อนก็เสียมารยาท เขาอยู่จนถึงขึ้นถ่ายรูปรำลา
น้ำตาท่วม ร้องเพลง “ขอบคุณที่รักกัน” จากวงโปเตโต้เหมือนสมัย
เข้าค่าย ม. ปลาย วันสุดท้าย แล้วถึงได้กลับบ้านมานอน เพียงเพื่อ
จะต้องตื่นมาในวันเสาร์ วันอาทิตย์ และ...ทำงานต่อ...

เลิศที่สุดในชั้น 47 (23)

Ying :

น้องพัท @Pat

อย่าลืมงานพี่กับพี่เปรมน้ำาก ประชุมวันจันทร์

Pat : ครีพี่

Khun Manao :
สี่โมงนะคะทุกคนวันนี้
คอร์สนี้ต้องใส่รองเท้าดีแบบน้ำา
รองเท้าปกติเข้าไม่ได้

Prempreecha : รับทราบครับบบ

Ying :
จ้า
ถ้างานเสร็จก็ตามมาด้วยได้น้าา @Pat

Pat : ตามสบายเลยครับ

พักลอกตาหาร้อยครั้งแล้วปิดกรุปไลน์ นั่งสมาธิกำหนดลม
หายใจเพื่อสงบปีศาจร้ายในตัว ก่อนจะก้มหน้าก้มตาทำงานต่อ
ทำไปก็ถอนหายใจไป

รู้สึกเหมือนเป็นเด็กจบใหม่ไร้ความอดทนแบบที่สังคมชอบ
ปรามาส ทั้งที่ก็เคยฝึกงานโหด ๆ มาตั้งสองที่ แต่พักก็เผลอเหมือนกัน
ว่าทำไมเขาถึงเริ่มหมดไฟและหมดใจกับที่นี่ได้เร็วขนาดนี้

วันจันทร์อีกแล้ว

เข้าสัปดาห์ที่สามมาด้วยใจเหี่ยว ๆ แถมลึ้มอีกว่าวันจันทร์ไม่มี
ของขายตามฟุตพาท พัทเลยได้ซื้อแซนด์วิชจากร้านกาแฟมาประทัง
ความหิวแทนข้าวเหนียวหมูบั้งเจ้าประจำ

ทันทีที่สแกนนิ้วเข้าออฟฟิศพักก็ได้พบเรื่องน่าประหลาดใจ
ประจำวัน

ความเงียบ

ปกติที่นี้คุยกันเสียงดังมาก ชอบตั้งวงเมาท์นินทาชาวบ้านทุก
เช้า แต่เรื่องแปลกนอกจากความเจียบคือสีหน้าจิตเจี๊ยนระคน...
เคียดแค้น? จากพี่ๆ แทบทุกคนที่นั่งสูมหัวกันอยู่ตรงโต๊ะที่แบ่งกับ
พี่อ้อย เลขานาการประจำแผนกมาร์คคอมและดิจิทัล ณ ชั้น 47

พทมองผ่านไปก็พบว่าห้องผนังกระจกห้องนั้น—ห้องเมเนเจอร์
ที่พี่วิรุณเคยเปิดมู่ลี่ในห้องตลอดเวลา—วันนี้มู่ลี่สีดำปิดสนิททุกด้าน
แต่พทมพอจะเห็นแสงไฟสีขาวจากในห้องลอดออกมา บ่งบอกว่ามัน
กำลังถูกใช้งาน

“น้องพท...!” เสียงกระซิบดุดันจากพี่อ้อยเรียกให้พทเดินง
เข้าไปหา...

และได้รับคำตอบเกี่ยวกับเรื่องเมเนเจอร์คนใหม่ของทีม

“ชื่อเจ๋ง แต่นิสัยเฮงซวย”

“ขนาดนั้นเลยหรอครับพี่หญิง”

“ใช้งานทีมหนัก ไม่มีความใจดี เอาแต่สั่งๆ จิกๆ” พี่หญิง
ว่า “ชอบทำหน้าดู เสียงดู พุดจาแตกดันอะที่หนึ่ง ต่างกับพี่วิรุณแบบ
ฟ้ากับเหว”

“จริง เราเกลียดเขากันหมดเลยนะ ยังจะกลับมากำไม่ไม่รู้”

“กลับมา?” พทถาม

พี่ฝ่ายแผนกมาร์คคอมพยักหน้าหงึกๆ

“ตอนแผนกดิจิทัลเปิดใหม่ช่วงต้นปี เป็นเมเนฯ คนนิ่งมาดูแล
อยู่สองเดือน ก็ดีนะ แต่อยู่ๆ คุณเจ๋งเนี่ยก็เข้ามาแทนเฉย ตอนแรก
พวกฉันก็กรีดกรีดกันไง ลูกชายเจ้าของบริษัท หล่อฉิบหาย หล่อ
วูตตายควายล้ม ยังกะพระเอกหนังฮ่องกง”

“ลูกชายเจ้าของบริษัท?”

“ก็คุณธายุคม อรรถจิรานนท์ นั่นอะพ่อเขา”

“แล้วทำไมตอนแรกเขาถึงออกไปอะครับ”

“ตอนนั้นอะ เข้ามาได้อาทิตย์เดียวก็อะอะอยากเปลี่ยนนู่น เปลี่ยนนี่ ทั้งที่คุณสมศักดิ์ที่เป็นถึงโดเรกเตอร์ใหญ่กว่าเขาตั้งเยอะ ไม่เคยจะขอเปลี่ยนอะไรเลย เราก็ทำงานดี ๆ แบบนี้กันมาตั้งนาน” พี่หญิงอธิบาย “คุณเจ๋งเนี่ยอายุน้อยกว่าคุณสมศักดิ์ตั้งเยอะ น้อยกว่าพี่ด้วยซ้ำ ก่อนหน้านี้ไม่รู้ทำอะไรมาบ้าง แต่อยู่ ๆ ก็เข้ามาข้ามหน้าข้ามตาผู้ใหญ่หลายเรื่อง เลยอยู่ได้สองเดือนก็โดนดึง ไม่รู้ว่ากลับมาได้ไง”

คนอื่นพยักหน้าตามกันไปทั้งวง

“จริง มีดีแค่หล่อ ตัวหอม แล้วทำให้อีเลขาฯ แผนกอื่นริษยา ตอนถูกเดินตามเขาไปนี่แหละ” พี่แป้งเสริมแบบเริ่มออกทะเล

วงแตกทันทีเมื่อประตูห้องนั้นถูกผลักเปิดออก เป็นพี่อาร์ม พี่เปรม และพี่มะนาวหน้าเงื่อนออกมา...ก่อนจะมอบข่าวร้ายให้พัท

“น้องพัท คุณเจ๋งเรียกพบต่อคะ”

พัทหายใจเข้าออกลึก ๆ หลังจากเพิ่งทิ้งถังกระเป๋ากาแฟ และแซนด์วิชไว้บนโต๊ะพี่อ้อย มือจัดผมเผ้าที่ก็เซตปิดข้างมาแล้ว บอกตัวเองว่ามันไม่มีอะไรเลวร้าย เรื่องจากวงเม้าท์นั่นเชื่อไม่ได้ซะหมด แล้วพัทเองก็เคยผ่านนายโหด ๆ สมัยฝึกงานที่เฟซบุ๊กมาแล้ว

เขาปลอบใจตัวเองขณะยกมือขึ้นเคาะประตูแล้วเปิดเข้าไป พร้อมความมั่นใจว่าจะสร้างความประทับใจแรกที่ดี เตรียมส่งยิ้มทางการตลาดให้เจ้านายหนุ่มที่นั่งอ่านเอกสารในไอแพดอยู่ที่โต๊ะ

ทว่าพัทกลับได้แต่เบิกตากว้างจนตาแทบจะหลุด ใจเต้นโครมครามด้วยความวิตกกังวล ตกใจ และหวาดกลัว พร้อมกับภาพที่แวบเข้ามาในความคิด...

ภาพของโศกนาฏกรรมแจก๊วย...

และตัวเลขยอดเงินคงเหลือในบัญชีที่น่ากลัวกว่านั้น

เขาถอยออกมา หันหลังเดินตรงกลับไปหาวงเม้าท์ที่มองมาอย่างตื่นตระหนก

“พี—นั่น—มะ...เมเนเจอร์ใหม่เราหรือ” พัทตกใจจนติดอ่าง กวาดตาลอกแล่มมองทั้งวงสนทนา “เขา เขาไม่ได้มาทวงเงินค่า รongเท้าอะไร หรือ—เขาไม่ได้มาตามหาคน—เงาก๊วย”

“จะเข้ามามั้ยครับ”

‘ชอบทำหน้าดู เสียดๆ พุดจาแตกตันอะที่หนึ่ง’

เสียงทุ้มจากด้านหลังทำเอาตัวชวาบ เหมือนว่าข้อความ หนึ่งจากการนินทาจะถูกยืนยันแล้วว่าเป็นความจริง

พัทหันหลังกลับไป ยิ่งพบว่าสำเนาถูกต้องเป๊ะ นี่คือชายหนุ่ม เจ้าของการ ‘หาวิธีพิททำไม’ และรongเท้าอาบเงาก๊วยคุณั้น คนที่ เห็นแวบแรกแล้วจิต แต่แวบสองคือหน้าตาดีจนง ตาชั้นเดียว จมูก โด่ง รูปหน้าชัด ผิวขาวสะอาด มองเผิน ๆ เหมือนจะเป็นดีได้ห้า แต่ พอดูดี ๆ แล้วหน้าคมมาก

เคยเห็นคลิปในเน็ตมั้ย ที่เซฟชาวจีนเอาเต้าหู้จืดก้อนใหญ่ ๆ มาแกะสลักเป็นรูปมังกรอย่างประณีต เก็บรายละเอียดชัดขีดเป๊ะ นั่นแหละ คุณเจ๋งก็คือเต้าหู้แกะสลักก้อนนั้น

และคุณเต้าหู้งานคราฟต์ไม่รอคำตอบจากคำถามประชด- ประชันของตัวเอง ทั้งรอยยิ้มที่เย็นเยียบไว้ก่อนเดินนำเข้าห้อง ซึ่ง พัทไม่รู้เหมือนกันว่าเขาแพนิกอะไรขณะที่เดินตามเข้าไป

ทั้งที่การพบกันครั้งแรก (โดยบังเอิญ) ของพวกเขามันออก จะ...โอเค (?)

แต่การไฮโคความน่ากลัวของคุณเจ๋งจากพี ๆ ในทีมดูเหมือน จะได้ผล เพราะมโนภาพของพัทในตอนนี้เป็นตัวพัทเองที่จะละเป็น เต้าหู้ นับตั้งแต่วันที่ต้องทำงานอยู่ภายใต้การควบคุมของเมเนเจอร์ คนนี้

นี่ที่ผ่านมา...ชีวิตการทำงานของเขายังไม่พอใช่มั้ย

1

The mystery begins

เกร็ง อึดอัด หายใจไม่ออก

ความหวาดกลัวที่ไม่มีเหตุผลเข้าเกาะกุมจิตใจ พยายามกล่อมตัวเองว่ามนุษย์หัวหน้าที่แบบนี้แหละ ต้องทำตัวน่าเกรงขาม เป็นเรื่องปกติ ไม่มีอะไรต้องกังวลใจ

แต่บรรยายากาศห้องที่เงียบสนิทไม่ช่วยปลดปล่อยใคร พัทย์ยังคงเกร็ง อึดอัด หายใจไม่ออก มีอจิกซา ตามองค้ำที่ปฏิทินของประกันภัยเอไอเอบนโต๊ะคุณแจ้ เพราะไม่รู้ว่ามองตรงไหน ขณะคนฝั่งตรงข้ามกำลังไล่อ่านเรซูเม่ของเขา

คุณแจ้มีรังสีบางอย่างที่ดูน่ากลัวแต่ออกมาจากร่าง และมีชื่อจริงว่า *กิตติพงษ์ อรรถจิรานนท์* ป้ายบนโต๊ะบอกพัทแบบนั้น เขาได้สายตาดูมาอย่างน่าพิการตั้งโต๊ะจากธนาคารกสิกรไทย สมุดบันทึกปกหนังสือดำแบรด์บอดเตก้า เวเนต้า (อีกแล้ว!) มองออกเพราะตรงขอบมีลายสานแบบเดียวกับร่องเท้าเขากว้ยคุณั้น ที่มุมโต๊ะอีกฝั่งมีเทียนหอมใจ มาโลนวางอยู่ใต้โคมไฟอบเทียน ในความเงียบนี้พัทมองและอ่านทุกอย่างเท่าที่จะทำได้

มองทุกอย่างยกเว้นตัวเจ้าของห้อง
พี่บ

และเพราะในห้องมันเงียบมากจริงๆ แค่เสียงวางใบเรซุเมลง
กับโต๊ะก็ทำเอาพิทสะด้ง

“อยู่มาสองสัปดาห์ ทำอะไรไปบ้างครับ”

“กะ...ก็...เอ่อ...แปลสไลด์ไทยเป็นอังกฤษครับ จัดหน้าสไลด์
ตาม CI แบรินด์พาร์ตเนอร์ เอ่อ...ถ่ายเอกสาร”

อาจจะไม่ต้องบอกว่าเป็นเด็กรับของด้วย เพราะพิทไม่ยอม
จะรื้อฟื้นคดีเงากัวย

“แค่นั้นหรือครับ?” ความคิดถูกตัดจบด้วยคำถามที่โพล่งขึ้น
มา ชายหนุ่มตัวดำตตามองพิท ปลายนิ้วเคาะโต๊ะสองสามที และ
พิทได้แต่กำหมัดแน่น

อิริยาบถเพียงเล็กน้อยของคนตรงหน้าได้เปลี่ยนรังสีความ
น่ากลัวและน่าเกรงขามเป็นความน่าหงุดหงิดแทน พิทได้แต่นั่ง
นิ่ง พยายามทำใจให้ร่ม

คนอะไรมันทั้งหล่อจนน่าอิจฉาแล้วยังทำตัวน่าหมั่นไส้ได้ทุก
อิริยาบถขนาดนี้

“ว่าไงครับ”

“ครับ?”

“ผมถามไปว่าคุณทำงานมาสองอาทิตย์ แต่ทำแค่ tasks ของ
เด็กฝึกงาน...แค่นั้นหรือครับ”

หน้าชาและเจ็บมือสุด ๆ

เพราะในจังหวะที่โดนคำว่าเด็กฝึกงานฟาดมา พิทยิ่งกำหมัด
แน่นกว่าเดิมจนน่าจะเกินขีดจำกัดทางกายภาพ

“ก็...พี่...พี่ในทีม—”

คำตอบของเขาถูกขัดด้วยเสียงหัวเราะในลำคอที่ตั้งขึ้นเล็กน้อย
“คุณรู้ไหมครับ การตอบคำถามโดยไม่สบตาถือเป็นการเสีย

มารยาทอย่างหนึ่ง”

พลันระบบหายใจของพัทที่ทำงานไม่ค่อยจะปกติอยู่แล้ว
เกือบจะลั่นถอนหายใจเสียงดังเป็นหมูป่าด้วยความเกรี้ยวกราด

“ครับ” พัทเงยหน้าขึ้น ถลึงตาใส่ “งานพวกนั้นพี่ในทีมสั่งมา
ครับ พัทก็ทำตามที่พี่หญิงกับพี่เปรม ผู้ช่วยเมเนเจอร์บอกมา”

เก่งมากพัท ตอบชัดตรงประเด็น

แต่...ทำไม...เสียงสั้นขนาดนั้น...

“คุณจบ BBA จาก UC Riverside ด้วยเกียรตินิยมอันดับสอง”
คุณแจ้กลับมาพลิกดูใบเรซูเม่ของพัทอีกครั้ง “โท Communication
Management จาก USC เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง เคยเป็น TA คลาส
Marketing Communication ฝึกงานครึ่งปีอยู่ที่ทีม Event Marketing
ของเฟซบุ๊กที่ Asia Headquarter ประเทศสิงคโปร์ และอีกสามเดือน
อยู่แผนก Strategic Planning ที่ JTQ Digital Agency”

“...”

ระ...ร้ายประวัติฉันทำไม

“โพรไฟล์ดีนะครับ ผมคาดหวังอย่างมากว่าคุณจะเข้ามาที่นี่
เพื่อทำมากกว่าแค่ถ่ายเอกสาร เสียขาย Potential”

สารภาพเลยว่าชีวิตนี้ไม่เคยโดนชมได้รู้สึกเหมือนโดนด่า
ขนาดนี้มาก่อน

*เสียขาย Potential...ครับ พัทก็อยากทำมากกว่านั้นมั้ยะ แต่
มันไม่มีโอกาส*

เขาไม่รู้จะตอบอะไร ได้แต่นั่งกะพริบตาพริบ ๆ แก้อากา
รตาแห้งจากการจ้องใจถลึงตาใส่

มาเจอนายแบบนี้ พัททวนนึกไปถึงสมัยอยู่เฟซบุ๊ก ด้วยความ
เป็นองค์กรใหญ่พัทเคยเจอเจ้านายและซีเนียร์หลายรูปแบบ คุณแจ้
ทำให้พัทนึกถึงเจ้านายผู้หญิงคนหนึ่งชื่อคุณคร่าฯ ซีเป็นหัวหน้าทีม
ของพัท

ชีเป๊ะ ชีเก่งมาก ชีฟาดฟัน ชีดามาที่ทั้งแรงทั้งตรง พัทพ์งจน หูชา ชีมักเกริ่นก่อนว่า ‘Don’t let me start because I can’t stop.’ แล้วมันก็เป็นนั่นจริง ๆ เพราะชีพูดได้ไม่หยุด กว่าจะได้จั้งหวะตอบ กลับ พัทพ์ก็ล้มไปแล้วว่าชีด่าอะไรบ้าง ต้องถามให้โดนด่าซ้ำ

แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ พัทพ์ไม่เคยเจอนายคนไหนแตกดันแก่งเท่านี้เลย ผู้ชายคนนี้ดูเหมือนเป็นคนละคนกับเฮียรองเท้าสามหมื่น โดยสิ้นเชิง ดูไม่เหมือนเจ้าของรอยยิ้มเจื่อน ๆ ตอนก้มลงใช้ทิชชูเช็ด รองเท้า ช่วยถือถุงชาตามมา และยื่นหาวใส่พัทพ์...

“หลังจากนี้ผมจะ reallocate งานในทีม และต่อจากนี้ไปเราจะประชุมทีมกันทุกเช้าวันจันทร์และเย็นวันศุกร์” คุณเจ็งพูดต่อ พัทพ์รีบยกหน้ามาทำหน้าตาเหมือนตั้งใจฟัง ไม่รู้ว่าพลาดอะไรไปบ้าง จากที่เมื่อครู่นี้แผลอกคิดบ้าคิดบอจนใจลอย “เช้าวันจันทร์ เราจะ set weekly goals ส่วนเย็นวันศุกร์จะสรุปงานเป็น Weekly record ว่าคุณ meet อะไรจาก goals ที่ set ไว้บ้าง เพราะผมต้องการตัวชี้วัดทำประเมินของพวกคุณ”

“ครับ”

“ช่วงนี้ผมจะให้ที่บ้านคุณไปทำเพื่อเตรียมความพร้อม คุณจบมาตรงสาย แต่ประสบการณ์กับตลาดในไทยยังน้อย เดี่ยวผมจะกำหนดหัวข้อให้สามเรื่อง แล้วคุณเลือกหนึ่งเรื่องมาทำ Cited paper ภาษาอังกฤษกับ Presentation สามสิบนาที ผมจะได้ดูทั้งทักษะการเขียนและการนำเสนองานของคุณ”

“...”

“ผมขอคุณวันพรุ่งนี้ตอนสี่โมง”

“ครับ” ตอบไปอย่างมั่นใจ แต่กำหมัดแน่นสุด ๆ และพัทพ์ในมือของพัทพ์ได้ใช้หมัดนั้นทุบโต๊ะคุณเจ็งแรงมาก

นี่คิดว่าพัทพ์ไม่มีงานอื่นต้องทำเลยหรอ...

“แล้วก็อีกอย่างครับ”

“ครับ?”

ฮือ อะไรอีก

“งานที่คุณทำมานะครับ” ทำไม้อีก จะพูดอะไรอีก ยกเรื่องนี้ขึ้นมาจะว่าอะไรพิธอีก “ถ่ายเอกสาร translation หรือจะ clean up slides ตาม CI หรืออะไรก็ตาม มันไม่ใช่งานคุณเลยครับ”

อ่า...โอเค...พูดต่อเลยจ้าคุณพี่

“ใครต้องทำสไลด์ภาษาอังกฤษ คนนั้นต้องเขียนเอง ไม่ใช่ให้คนอื่นแปล ต้องจัดหน้าให้ดู professional เอง ไม่ใช่เรื่องที่ทำให้คนอื่นทำ”

“...”

“ถ้าคุณจะช่วยทีม คุณมีหน้าที่ซัพพอร์ตด้านเนื้อหา เข้า brainstorming session คุณจะมีประโยชน์มากในการช่วยเสริมข้อมูล อย่างเช่นเรื่อง Consumer Behavior เพราะเป็นเด็กเจนฯ ใหม่”

“ครับ”

นี่เหมือนจะเป็นเรื่องที่คุณเจ๋งพูดเข้าหู และตอนนี้ความหงุดหงิดที่มีต่อคุณเจ๋งถูกแบ่งเบาออกไปแล้วส่งให้พี่ร่วมทีมแทน ที่ผ่านมาทุกคนพูดเหมือนกับว่างานพวกนั้นเป็นงานของพิธ ก็ว่าอยู่ว่าทำไมไม่ได้ทำอะไรที่เกี่ยวข้องกับเรื่องดิจิทัลมาร์เก็ตติ้งจริงๆ จังๆ เลยสักนิด

พิธรู้สึกเหมือนเป็นคนกลับกลอก...เพราะตอนนี้เขาแอบให้คะแนนคุณเจ๋งในใจไปหนึ่งคะแนน

“หวังว่าคุณพิธจะเข้าใจ และรบกวนให้ความสำคัญกับสิ่งที่สำคัญกับตัวคุณจริงๆ หน่อยครับ ไม่ใช่แค่อยู่ไป day by day, nine to five แล้วก็ทำแต่งงานที่เรียกว่าเป็นผลงานไม่ได้”

ยัด!!! หนึ่งคะแนนนั้นพิธขอ! ยัด! คิน!!!!!!

“คุณเหลือเวลาอีกสองเดือนครึ่งในการทำผลงานเพื่อให้ผ่าน Probation ถ้าคุณยังอยากจะมีโปรไฟล์ที่ดี และมีประโยชน์กับการ

ทำงานในแผนกจริง ๆ ผมคิดว่าคุณควรจะต้องทำมากกว่าแปลสไลด์
จัด—”

“—หน้าสไลด์ตาม CI หรือถ่ายเอกสาร ครับ พัทธู์แล้วครับ
และพัทท์ตั้งใจอยากทำมากกว่านั้น จะได้มีประโยชน์กับการทำงาน
ในแผนกจริง ๆ”

พัท มิ่ง...

ไม่ต้องง้อให้ใครห้าม แต่เสียงพัทท์ในหัวนี่แหละที่ห้ามตัวเองดัง
เสียงยิ่งกว่าใคร

มือทั้งสองข้างกำแน่นอยู่บนตัก ใจเต้นตึกตัก หายใจไม่เป็น
จังหวะหลังจากเพิ่งเสียมารยาทไป แต่พัทท์ทนไม่ได้แล้วกับคำพูด
แตกดัน จะว่าพัทท์ก้าวร้าวก็ได้ และถ้าด่าอะไรกลับมาก็จะไม่แปลกใจ
สักนิด

ทว่าคุณเจ้เพียงแค่นิ่งไป พยักหน้านิด ๆ แล้วส่งยิ้มบาง ๆ
ที่สุดแสนจะทวนประสาทกลับมาให้ ก่อนชายหนุ่มจะก้มหน้าลง หยิบ
ไอแพดขึ้นมาเปิดแล้วถอยเก้าอี้ห่างจากโต๊ะเล็กน้อย เอนหลัง
ปรับอิริยาบถนั่งในท่าทางที่ดูสบาย ๆ

แล้วนี่คือ...พัทท์ไปได้หรือยัง?

ยึกยัก อึกอึก จะลุกออกไปเลยก็กลัวพ่อคนมารยาทงามแต่
ปากจัดสุด ๆ นี่จะแฉอะไรอีก พัทธู์สุดลมหายใจ ขยับปากจะบอก
ว่า ถ้าไม่มีอะไรแล้วผมขอตัว ทว่าอีกฝ่ายก็เงยหน้าขึ้นมาเสียก่อน

คุณเจ้ส่งเครื่องหมายคำถามมากับสายตา ตามด้วยรอยยิ้ม
แบบเดิมที่ทำให้เส้นเลือดข้างขมับพัทท์เต้นตุบ ๆ ก่อนจะปิดท้ายด้วย
คำพูดสั้น ๆ ที่ทำเอาพัทท์กำหมัดแน่นยิ่งกว่าที่เคยกำมาทั้งชีวิต

“ไม่ไปทำงานหรือครับ?”

...!!!

กลับมานั่งหน้าคอมพิวเตอร์ ได้รับอีเมลจากนายคนนั้นว่าด้วยเรื่อง
หัวข้อสำหรับทำกรบ้าน ทั้งหมดนั้นเกี่ยวข้องกับตลาด FMCG ใน

ไทยแบบทั่วไป จะต่างก็แคโทนในการเล่าและรูปแบบของอภิปราย
 พัทอ่านแล้วคิดว่าควรเลือกทำอันที่ถนัดสุดเพราะจะได้
 พาดคุณแจ้งได้ (ฮีม) ก่อนความคิดจะล่องลอย...ไปเล็กน้อย
 รู้ตัวอีกทีก็พลอเลือนสายตาดกลับมามองมือตัวเองที่ยังกำ
 หมัดค้างไว้ แล้วถอนหายใจ

พัทกลัว

กลัว...ว่าวันหนึ่ง...พัทจะพลอโมโหจนเหวี่ยงหมัดต่อหน้า
 คุณแจ้งขึ้นมา

กลัวจริง ๆ เพราะคุณแจ้งทำพัทกำหมัดแน่นบ่อยมาก คนอะไร
 ทำไม่พูดจาดี ๆ ไม่ได้ พัทไม่เข้าใจเลย แล้วพัทเนี่ยก็ยิ่งเด๋อตำ บ้า ๆ
 บอ ๆ สติไม่ค่อยอยู่กับเนื้อตัว—

“คุณพัท”

“ฮีม!”

คนในความคิดโผล่มาอยู่ตรงหน้าเหมือนผีหลอก และยังไม่
 ทันทที่พัทจะได้พูดคุยกับตัวเองให้มีสติว่านี่ได้สำเร็จ...

แต่ตอนนี้พัทลุกขึ้นตั้งการ์ดใส่คุณแจ้งทำไม!

“คะ...ครับ?” เอามือลงลูบหัวลูบคอแก้แค้น ก่อนจะขมวดคิ้ว
 ทำหน้าตาจริงจังสู้กับแววตาฉงนของคนตรงหน้า

“คุณ...ไอเคมัย”

“คะ...ครับ ไอเคครับ”

“ผมแค่จะบอกว่าประชุมกับทีมฟอรั้บายนี่คุณต้องเข้าด้วย
 นะครับ”

“ครับ” พัทตอบรับก่อนจะลากเก้าอี้ตัวเองกลับมาเข้าที่ คุณ
 แจ้งไม่ได้พูดอะไรอีก แค่เดินกลับห้องไป

เขาหยิบหูฟังมาสวม เตรียมเปิดเพลง ทว่าเพิ่งรู้สึกตัวว่าไม่
 ต้องการมันเพราะบรรยากาศในออฟฟิศที่เงียบสงบลงเป็นครั้งแรก
 ว่าแต่เมื่อก็คุณเขาจะเดินออกมาทำไม โทร. บอกพี่แบ่งให้

โทร. หาพัทอีกที...ไม่ง่ายกว่าหรือ

**“อิพัท อีดอก ปิดคอมพ์ได้แล้วค่ะ ที่นี้ร้านเหล่าไม่ใช่
สตาร์บัคส์”**

“เฮ้ยเจ้! โยนทำไม เปลือง!”

วิญญาณนักปึงปองเข้าสิงเมื่อพัทต้องละมือจากคีย์บอร์ดขึ้นมา
มารับเอ็นข้อไก่ทอดหนึ่งชิ้นที่พีแ๊ะโยนมา เขาพยายามจะเคาะและ
ประคองด้วยฝ่ามือไม่ให้มันร่วง ก่อนจะตบเข้าปากแล้วก้มหน้าก้ม
ตาทำงานต่อ

“ดูมันอีปืม ดูมัน”

“เจ้ไปปล่อยมันไปเถอะน่า คลั่งงานเป็นเรื่องปกติ จบใหม่ไฟแรง
กึ่ง”

“กว่าไฟแค้นมากกว่า ดูจากที่มันดำกราดในไลน์เมื่อคืน”

พัทพึมพำประโยคภาษาอังกฤษที่เขาตั้งใจจะพิมพ์ลงสโตร์
เมินเฉยต่อเสียงนินทาที่ดังแข่งกับเพลงในร้านฮิปปีเดอบาร์ จุดนัด
พบย่านข้าวสารของพัท พีปืม และพีแ๊ะในคืนวันเสาร์

“พัทเอาหนอยมัย สักแก้ว” รุ่นพี่ชายคนสนิทยังชวนไม่เลิก
พัทส่ายหน้าทั้งที่ตาไม่ละจากจอคอมพ์

“ไม่เป็นไรพีปืม เอาเลย—As recommended by D.M. agency,
...”

“ช่วย! อิหยังของมึงนี่อิพัท สิบกินอิหยังนอกจากข้าวต้มหมู
กับซาร้อนของมึงแม่นบ่”

“—a holistic approach—เอ้อออ ถูกลับบ้านดีกว่า”

“ฮือ ๆ ๆ เดี่ยวพัทลูก เจ้ไม่กวนแล้ว นั่ง ๆ ๆ”

พีแ๊ะที่เพิ่งสวดภาษาอีสานใส่กลับล่ำมาดึงแขนพัทที่เพิ่งพับ
ฝ่าแมคบุ๊กตั้งท่าจะลุกออกไปให้นั่งลงดังเดิม พัทหันไปมองพีแ๊ะ
หน้าอ แต่ก็ยอมอ้าปากรับข้าวต้มหมูที่อีกฝ่ายเพิ่งตักมาป้อน ก่อน

เขาจะหันกลับมาเปิดคอมพิวเตอร์

แต่พอถึงสติกลับมาพิมพ์งานไปได้อีกประโยคเดียว เสียงร้องเพลงออกหกรอกร้านก็ดังขึ้นตาม ๆ กัน พัทได้แต่ไว้วายอยู่ในใจ

อยากร้องด้วยไวยยย ฮือ ไหวแล้ว สิ่งเร้าความสนใจมันเต็มไปหมด

หรือการออกมาเปิดหูเปิดตาตามคำแนะนำของพีปิมจะไม่เป็นผลจริง ๆ...

หรือว่าพัทควรจะกลับบ้านไปนั่งเจิบ ๆ เครียด ๆ อยู่คนเดียวในห้อง ทำงานให้มันเสร็จ แต่นึกแบบนั้นแล้วก็เศร้า เพราะตอนนี้พัทควรจะมีความสุขได้บ้างหลังจากเพิ่งจบวิกสามมาหมาด ๆ อย่างยากลำบาก

วิกสามที่เหมือนจะดี เพราะงานเปเปอร์ของคุณเจ๋งทั้งครั้งแรกและครั้งที่สองได้รับคำติ 35% คำชมดี ๆ 5% ชมแบบแตกดันอีก 60% ซึ่งมันเป็นเรื่องที่เหมือนจะดีแล้วจริง ๆ เกือบแล้วจริง ๆ

แต่สุดท้าย ชะตาชีวิตของพัทกลับหักมุมแบบร้ายกาจสุด ๆ... คิดอย่างเจ็บใจขณะนั่งมองสไลด์บนจอคอมพิวเตอร์ตัวเอง สไลด์ที่ทั้งภาพและคำจัดวางอย่างละเทะ ภาษาไทยพิมพ์ด้วยฟอนต์อังกษานิว สไลด์ที่กำลังรอพัทแปลร่างมันเป็นสไลด์สวยงามภาษาอังกฤษ...

ย้อนกลับไปเมื่อวันพฤหัสบดีที่ผ่านมา

‘อัปเดตประจำวิกของโปรดักต์ตัวระเห่ของเหลือกับของดำกับทีม Kako รอบนี้ นายที่มาเลย์กับสิงคโปร์จะคอนฯ คอลมาด้วยเหมือนเดิม พี่รบกวนพัทแปล—’

‘พี่หญิงครับ’

‘จ๊ะ?’

‘คือคุณเจ๋งบอกว่า...’ เพียงเปิดประเด็นด้วยชื่อนั้น หน้าพี่หญิงก็เบ้หนัก กลอกตาสีบตลบ ทำเอาพัทใจเสีย

‘ว่า?’

‘ก็—สไลด์เนี่ย ถ้าต้องพรีเซนต์ภาษาอังกฤษ คนทำก็ต้องแปลเองครับ’ พัทบอกรอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ เห็นสีหน้าเหมือนนิก สิวัจฉิของพี่หญิงก็รีบพูดเพื่อกอบกู้สถานการณ์ ‘แต่ ๆ แต่ว่าพัทสามารถชัปพอร์ตเรื่องคอนเทนต์—’

‘จ๊ะ ๆ ๆ ๆ’ พี่หญิงหัวเราะประชดประชัน ‘แต่พัทจะ สไลด์เนี่ยมันเป็นงานของทีมเรานะ พวกพีน่ะทำเนื้อหามาแล้ว พัทก็แค่ต้องแปลเอง นี่ทำแค่นี้ให้ทีมไม่ได้เหรอ แล้วถ้าพัทไม่ทำที่พูดมา ไม่จัดหน้าสไลด์ด้วย ไม่ทำอะไรด้วย พัท...ก็ไม่ต้องทำอะไรเลยงั้นสิ’

‘แต่คุณแจ้งบอกว่าให้พัทช่วยรีเชิร์ชและฟีดแบ็กให้เอเจน—’

‘แต่พัทยังไม่รู้อะไรเลย จะรีเชิร์ชอะไร’

‘พัทมีความรู้เรื่องการทำการรีเชิร์ชที่ถูกต้องและเรื่องมาร์เกตติ้งครับ พัทเองก็เคยอินเทิร์นที่เอเจนซี พัทฟีดแบ็กงานได้ พัท—’

‘นี่ พัท เธอเพิ่งเรียนจบมาไม่ถึงปีเองไม่ใช่เหรอ งานจริง ๆ ก็ไม่เคยทำ จะมีประสบการณ์ไปรู้อะไร พี่เนี่ยทำงานมาสิบหกปีแล้วนะ อยู่ที่นี่มาก็ตั้งแปดปีแล้ว ถ้าพัทคิดอยากจะทำอะไรยาก ๆ ก็ต้องใช้เวลาเรียนรู้งานไปก่อน’

...

‘จ้ะ รู้แล้วจ้ะ ว่าพี่เป็นผู้ช่วยเมเนจฯ ทำงานมาแล้วสิบหกปี’

แต่พัทจะไปเรียนรู้งานมากกว่านี้ได้ยังไง ถ้าไม่มีใครมาสอนวัน ๆ มีแต่จะยึดเยียดงานชิงช้าแบบนี้ให้ทำ แล้วคนพวกนี้นี่นะ นอกจากจะไม่สอนแล้วยังไม่รับฟัง อย่างตอนเข้าไประดมความคิดเรื่องไอศกรีมแบรนด์ญี่ปุ่นเมื่อวันพุธ พัทยกมืออยู่เป็นสิบครั้งกว่าจะได้พูด แต่พอสบโอกาสได้ออกความเห็นบ้าง กลับไม่มีใครถกอะไรต่อ หาวว่าพูดศัพท์ยาก ไม่รู้เรื่อง เหมือนจะแะะว่าพวกพี่โง่ ก็ไม่ได้จบนอกแบบเธอนี้ เอ่อ คือพัทง

หรือถ้าพัทมีความเห็นแย้งใครบ้าง ทุกคนก็ทำเหมือนเป็นเรื่องขอขาดบาดตาย หาวว่าพัทไม่มีมารยาท เลียงผู้ใหญ่ พัทได้แต่

นั่งกะพริบตาปริบ ๆ แล้วหันไปบอกเงาของพัทในผนังกระจกของห้องประชุมให้ใจเย็น ๆ

บทเรียนจากเหตุการณ์ประชุมไอศกรีมวันนั้นทำให้พัทรู้ว่าเถียงเรื่องแปลสไลด์กับพี่หญิงต่อไปก็ไม่มีอะไรดีขึ้น อีกทั้งเข้ากับพี่หญิงเริ่มเป็นจุดสนใจของคนอื่น เพราะพี่หญิงหันไปพูดกั๊กหัวเราะกับพี่เปรม บอกว่าพัทจะไม่ช่วยทำงานแล้ว จนในที่สุดพัทก็ทำได้แค่บอกไปว่า

‘เดี๋ยวพัททำให้ครับ’

มันคือสงครามประสาทชัด ๆ สุดท้ายพัทเลยหนึ่งงานแปลนี้ไม่ผ่าน

และเพราะพี่หญิงจะเอาไปประชุมเช้าวันจันทร์ พัทก็เลยต้องส่งตัวแปลให้พี่หญิงเอาไปส่งให้คุณแจ้เช็คเนื้อหาภายในเช้าวันอาทิตย์ วันเสาร์ของพัทจึงยังจมอยู่ใต้กองงาน พี่ปิม พี่แะนทน์ไม่ไหวเลยลากออกมาเปิดหูเปิดตาบ้าง แต่พัทก็ไม่คิดว่ามันจะช่วยอะไร

วันเสาร์พัทต้องทำงานพี่หญิง ส่วนวันอาทิตย์พัทก็ไม่ได้ว่าง เพราะต้องทำการบ้านรอบที่ห้าส่งคุณแจ้

อนาถใจกับชีวิตการทำงานเจ็ดวันต่อสัปดาห์ พัทยกคอกขึ้นค้ำโต๊ะ ชบหน้าลงกับมือทั้งสองข้างแล้วรูดมือลงมาข้างแก้ม บีบหน้าตัวเองจนยับยู่ยี่

ก่อนตาปริบ ๆ ที่มองไปตรงหน้าทางเข้าร้านพอดีจะต้องเบิกกว้าง

“ไม่ชิน มันไม่เมมาเลยอะเจ้”

นั่น...

“เออ ไม่ชิน มันไม่เดินด้วย ปกติคือไปปุ่นละ กอดคอชวนโต๊ะข้าง ๆ ร้องเพลงเหมือนเป็นเพื่อนกันมาสิบปี”

“แฮมพุดไปครับ คุณแะนก็ช่ย่อย”

คือ...

พัทเริ่มสงสัยว่าพัทกำลังหลอนหน้าเจ้านายตัวเอง หรือว่า...
คนที่แต่งตัวประหลาดเดินเข้ามาในร้านเมื่อคืน...คือ...?

“เหมมมม อีบีม ภูเก็ต...โธ้ย! อีพัท! ขนาดไม่เหมมมมิ่งยังจะทำลาย
ข้าวของได้ แล้วมุดโต๊ะทำไมอีบ้า!”

พัทยกมือปิดหัวอย่างลวก ๆ เพื่อไล้เบาะگردจากงานลาบทอด
ที่ไหลเอวตอกระทุ้งจนจนคว่ำใส่ตัวเองออก ก่อนมือทั้งสองข้าง
จะเกาะขอบโต๊ะ...แล้วค่อยไพล่หน้าขึ้นมามอง

คืนวันเสาร์แบบนี้คนแน่นร้านเป็นประจำ แต่พัทสามารถ
แยกแยะผู้ต้องสงสัยที่เพิ่งเดินเข้ามาได้อย่างรวดเร็ว เพราะ...

ใครเขาใส่สูทมาข้าวสารกันวะ!

ตั้งคำถามในใจ ขณะสายตามองตามเมื่อชายหนุ่มเดินตรงไป
นั่งที่บาร์ แล้วพออีกฝ่ายหันข้างไปหาพนักงานเสิร์ฟ พัทจึงมีโอกาส
พิจารณาดูใบหน้านั้นดี ๆ จนมั่นใจได้ว่า *ใช่*

เด้าหู้แกะสลักแบบนี้มีอยู่คนเดียวใช่ เป๊ะ ถูกต้องที่สุด
คุณเจ้มาทำอะไรที่นี่เนีย!

“โธ้ย อีพัท ลาบทอดกู”

“ดีแคไหนเจ้มันไม่ราดข้าวต้มใส่หัวตัวเอง”

“แล้วเป็นอะไรของมึงเนียอีพัท ลูกขึ้นมา”

“เจ้านายมา”

“หา?”

“เจ้านายมา! กลับก่อนนะพี่”

มือเอื้อมขึ้นพับคอมพิวเตอร์ตัวเองแล้วฉวยมากอดแนบอก อีกมือ
หยิบกระเป๋าคู่ที่วางอยู่บนโต๊ะขึ้นมาอุ้มตาม ก่อนจะพยายามทำ
ตัวลีบเล็กแนบผนัง ติดสปีดวิ่งหนีออกจากร้าน โบกแท็กชีกกลับบ้าน
ทันที

แค่ลองนึกดูว่า...ถ้าคุณเจ้เห็นพัทที่นี่ นายนั้นคงจะเดินเข้า

มาทักทาย ยิ้มให้ และน่าจะพูดประมาณว่า

‘ดูซิดดีจังเลยนะครับคุณพัท ทำงานยังไม่เสร็จ แต่มานั่งชิลกับเพื่อนที่ข้าวสารได้’

พอ แค่คิดก็น่าโกรธน่ากลัวพอแล้ว ขอหนีออกมาดีกว่า
ว่าแต่คุณเจ้มาทำอะไรที่นีนะ

ดูทรงไม่น่าจะเที่ยวข้าวสาร ออกจะเป็นแนวทงหล่อ สุขุมกิริ
รูปที่อบโรงแรมริมแม่น้ำอะไรแบบนั้นมากกว่า แล้วคุณเจ้ก็เหมือน
จะไม่ได้นัดเพื่อนไว้ เพราะเลือกมานั่งที่บาร์ มาคนเดียว

นั่งเหม่อบนรถไปก็สงสัย พลังนึกถึงคำเมาท์มอยของพี่ ๆ ใน
ออฟฟิศที่แอบได้ยินมา

‘คุณเจ้อายุเท่าไรแล้วนะ สามสิบกว่าแล้วอะ เออ แต่ไม่มี
เมีย ไม่แต่งงาน ไม่คบใคร’

‘ก็ดูปากแบบนั้น หล่อรวยแค่นั้นก็ไม่เอาอะ’
หรือ...ที่คุณเจ้มาข้าวสารคนเดียวเนี่ย...
คือมาซื้อ?

...

พอ พัทพอ นิสัยเสียจริง ๆ คิดบ้าคิดบอใส่ความคนอื่นไปเรื่อย
ทำไม พอ พัท หยุด

พัทบอกตัวเองแบบนั้นมาได้ตลอดทาง หยุด พอ เลิกคิด จบ
แต่หลังจากกลับมาถึงบ้าน ทำงานไปได้อีกแค่แป๊บเดียว...
ความคิดก็เผลอหลุดกลับไปเรื่องเดิม

สไตล์คุณเจ้เนี่ย...คือเด็กที่ข้าวสารจริง ๆ เหรอ?

โอย โยพัท หยุด! พอ! เลิกคิดได้แล้ว!

นั่งทิ้งหัวตัวเองจนฟู ก่อนเสียงโทรศัพท์ที่ดังขึ้นจะช่วยดึงสติ
พัทได้ มือเอื้อมไปหยิบมาดูพบว่าเป็นสายโทร. เข้าจากไลน์ชื่อคุณ
ธเนศ เขายิ้มขณะกดรับ

“ฮัลโหล ปะป๊า”

["เป็นไงบ้างลูก จะนอนหรือยัง"]

"ยังเลยป๊า งานเยอะมากกกกก" พุดเหมือนบ่น แต่ก็ยังยิ้มไปด้วยเพราะเสียงที่เขาคิดถึงจากปลายสาย "ที่นู่นจะเที่ยงแล้ว ป๊าได้พักกินข้าวบ้างยัง"

ปะป๊าของพัทอาศัยอยู่ที่แคลิฟอร์เนีย เปิดกิจการร้านอาหารกับภรรยาใหม่ได้ร่วมสิบปีแล้วเพราะต้องการหนีออกจากปัญหาว่าปวดหัวในครอบครัวใหญ่ ตอนพัทไปเรียนที่นู่น พัทก็อยู่หอใกล้บ้าน ปะป๊ามาตลอดทุกปี และอันที่จริงปะป๊าก็กีดกันการกลับไทยของพัทเต็มที่ เพราะญาติหลายคนไม่ชอบบ้านพวกเขาสักเท่าไร แต่พัททั้งอยากลองกลับมาทำงานที่นี่และอยากกลับมาอยู่ใกล้อาม่าอามา แม้ทั้งคู่จะยังมีชีวิตต่อปะป๊า แต่พวกเขาารักพัทมาก และเป็นคนคอยช่วยส่งเสียค่าเล่าเรียนมาตลอด

แต่เรื่องที่แะคือพอเริ่มทำงาน จากที่พัทเคยแวะไปเยี่ยมอาม่าที่บ้านตรงสาธุประดิษฐ์ทุกเสาร์อาทิตย์ ทว่าตอนนี้ก็เกือบเดือนแล้วที่พัทไม่ได้ไปเลย

"เดี๋ยวพัทไปทำงานต่อก่อนนะป๊า"

["อย่าหักโหมมากนะลูก เหนื่อยก็ต้องพักก่อนนะ"]

"ครับ รักป๊านะ"

["Love you too, sweetheart."]

พัทอยู่บ้านนี้มาตั้งแต่เกิด ทว่าตั้งแต่กลับไทยมาก็อยู่คนเดียวเลยยิ่งคิดถึงปะป๊าจนต้องโทร.คุยกันแทบทุกวัน

แต่นอกจากโทร.ปะป๊ายังชอบส่งเรียงความคำคมการใช้ชีวิตมาให้บ่อยๆ พอวางสายจากการพูดคุยกันวันนี้ก็มีมาอีกข้อความ พัทอ่านแล้วยิ้ม รู้สึกมีกำลังใจ และตั้งแต่ที่ปะป๊าซื้อคีย์บอร์ดบลูทูธมาเชื่อมกับสมาร์ตโฟน แกก็ยิ่งพิมพ์ได้ยาวและเมามั่นกว่าเดิม

เป็นลูกจ้างเขา หากมองแค้ในเรื่องเงิน เราอาจจะไม่รู้สึกรว่า มันคุ้มสักเท่าไร

แต่ในแง่ของประสบการณ์ ความรู้ที่ได้รับจะติดตัวเราไปตลอดชีวิต บางครั้งเราอาจจะต้องยอมแลกกับร่างกายแรงใจอยู่บ้าง แต่ควรทำเท่าที่ไหว ควรจะรักและเป็นห่วงตัวเองให้มากที่สุด-ธเนศ ตั้งวัฒนา

ปิดท้ายด้วยการเซ็นชื่อจริงพร้อมนามสกุล ทั้งที่เป็นแค่ข้อความในแชต สม่กับเป็นสไตล์คุณธเนศเขา

พัทส่งงานพีเพอญิตอนเที่ยงคืนแล้วตื่นลิบเอดโมงในวันถัดมา เขาหอบคอมพิวเตอร์มานั่งทำงานที่สตาร์บัคส์ตรงวิลลาอารีย์หน้าปากซอยบ้าน อัดอเมริกาในออนไลน์แบบเข้ม ๆ ตามด้วยแซนด์วิชทูน่าและคุกกี้ช็อกโกแลตชิปอีกชิ้น

กาเฟอีน แปะ น้ำตาลต้องมาให้เต็ม เพราะงานของคุณเจ๋งใช้พลังสมองเยอะกว่างานแปลหรือจัดหน้าสไลด์มาก ๆ แต่ทั้งที่มันน่าปวดหัว ต้องคิดเยอะ พัทกลับเอนจอยงานนี้มากกว่าเป็นไหน ๆ เพราะเหมือนจะได้ดังทุกสเกลที่มีมาใช้ราวกับย้อนกลับไปสมัยเรียนอีกครั้ง

‘หัวข้อนี้ทำได้โอเคเลยนะครับ มีส่วนที่ต้องปรับปรุงอยู่บ้าง ผมไม่มีเวลาอธิบายมาก แต่คิดว่าคุณอ่านคอมเมนต์แล้วน่าจะเข้าใจได้เอง’

เหมือนสมัยเรียนจริง ๆ...เพราะเช้าวันถัดมาหลังจากพีริเซนต์ครั้งแรก คุณเจ๋งเรียกพัทเข้าไปรับเปเปอร์ที่ได้รับการขีดเขียนคอมเมนต์และวงนูนขึ้นนั่นเต็มไปหมด มาพร้อมกับใบเกรดให้คะแนนเรื่องพีริเซนต์แบบแบ่งหมวดหมู่ชัดมาก...ดูเทมเพลตแล้วน่าจะโหลดมาจากเว็บไซต์เดียวกันกับอาจารย์สอนสปีชที่มหา’ลัยพัทตอนปีสอง

ส่วนใจหทัยของครั้งล่าสุด...

‘เดี๋ยวจะมีโพรเจกต์ใหม่เข้ามาให้คุณถือช่วงเดือนหน้า เป็นของปืมน้ำมันพอร์จที่เราเป็นพาร์ทเนอร์ด้านการผลิตและจัดจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่ม การบ้านครั้งนี้ผมจะขอ specify หัวข้อให้เลย

นะครับ เพราะครั้งที่ผ่าน ๆ มามีสามเรื่องให้คุณเลือกเอง แต่ดูเหมือนคุณจะตั้งใจเลือกอันที่ง่ายที่สุดตลอด'

รู้จักกันมาได้หนึ่งสัปดาห์ ไม่รวมวันเจอก็วย ถึงจะเริ่มมีความรู้สึกบวกขึ้นมานิด ๆ แต่สุดท้ายแล้วเจ้านายคนนี้ก็ยังเป็นคนที่ทิ้งนำกลัวทิ้งนำหงุดหงิดสำหรับพัทเหมือนเดิม เพราะรอยยิ้มที่ดูจนประสาทกับคำพูดเสียดสีประชดประชันต่าง ๆ

‘ผมอยากให้คุณพัทรู้สึกว่าคุณต้องทำทนายตัวเองมากกว่านี้ เพราะถ้ายัง prefer จะอยู่ในคอมพิวเตอร์ไซนและชอบทำงานง่าย ๆ อยากสบายกับอยากเลยครับว่าเมื่อไหร่จะเก่งขึ้นได้’

เนีย มันคือการพูดจาอะไรแบบนี้ที่ทำให้พัทกำหมัดแน่น

คือหัวข้อพวกนั้นอาจจะมึนที่ยากและง่ายสำหรับคุณเจ๋ง แต่ทุกอันมันยากสำหรับพัทหมดเลยนะ อยากจะสะกดบอกว่าช่วยเข้าใจได้ไหม bro ว่าไอตั้งใจมาก ๆ แล้ว ไอเป็นแค่เด็ก ประสบการณ์ก็น้อยนิด อายุยังไม่ทันจะยี่สิบห้าเลยนะ bro ใจเย็นหน่อยได้มั๊ย แต่ก็นั่นแหละ ทำได้แค่คิดในใจ ทุกวันนี้แค่ต้องนั่งฟรีเซนต์งานห่างกันเป็นเมตรพัทยังเสียงสั้น ขึ้นไปสะกดแต่ละตัวเข้าคงได้เป็นลมตาย

กลับมาถึงปัจจุบัน กับหัวข้อการบ้านที่นายนั้นไม่ให้พัทมีสิทธิ์เลือก

‘วิเคราะห์และเปรียบเทียบแนวทางการตลาดดิจิทัลของปั๊มน้ำมันฟอร์จบนเฟซบุ๊กระหว่างปี 2017 กับ 2018 ในหัวข้อเรื่องการสื่อสารภาพลักษณ์และวิสัยทัศน์ของแบรนด์’

ระหว่างทำพัทยังหิบบงานเก่า ๆ ที่คุณเจ๋งตรวจให้มาดู...ก็ต้องยอมรับแหละว่าคุณเจ๋งเนียฉลาดและเก่งจริง ๆ สมกับที่จับมัธยมปลายจากโรงเรียนอัสสัมชัญด้วยเกรด 4.00 ปริญญาตรี BBA ธรรมศาสตร์ เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง ปริญญาโท Entrepreneurship & Economics จากบอสตัน แคมมี Certificate 6-month Training เรื่อง Digital Transformation ใหม่หมด ๆ จากลอนดอนเมื่อปีที่แล้ว

คุณเจ้เคยเป็น Agency Marketing Specialist ที่ภูเก็ลอยู่ห้าปี เป็น Central Marketing Organization Lead อยู่ไม่ใคร่ชอฟท์อีกสามปี ส่วนตำแหน่งงานล่าสุดตั้งแต่เมื่อสี่ปีก่อนคือ Business Consultant ที่ปรึกษาด้านธุรกิจให้เจียนกรุ๊ป และปัจจุบันเขาก็ควมตำแหน่งนี้ไปด้วยพร้อมกับมาเป็นเมเนเจอร์ของพัท

แปลกใจเหมือนกันเพราะคุณเจ้จะเป็นทายาทเจียนกรุ๊ปแท้ๆ แต่ทำไมไม่ขึ้นไปบริหารเลย...ไปอยู่แบบสูงส่งสุด ๆ อะไรแบบนั้นจะได้ไม่ต้องมารู้จักกัน

แน่นอนว่าประวัติยาวเหยียดนี้พัทได้มาจาก Linkedin ของคุณเจ้ ส่วนแรงบันดาลใจในการสืบค้นมาจากตอนที่คุณท่านร้ายประวัติพัทวันนั้น พัทเลยตั้งใจจำชื่อคุณเจ้จากป้ายบนโต๊ะทั้งไทยและอังกฤษ มาขุดค้นข้อมูลเพื่อไขข้อสงสัยว่าทำไมผู้ชายคนนี้ถึงเป็นคนแบบนี้...มันหน้าได้ขนาดนี้ และก็เหมือนจะได้คำตอบ

กลยุทธ์ทางการตลาดยังไม่เคยได้คิด แต่พัทขอใช้กลยุทธ์ทางจิตวิทยารับมือกับเจ้านายปากร้ายคนนี้ก่อน

บทสรุปของพัทก็คือคุณเจ้เป็นคนเก่ง มีดีให้มันได้มาก ๆ และจากที่ลองคำนวณอายุตามรุ่นอัสสัมฯ 116...เท่ากับว่าปีนี้คุณเจ้อายุสามสิบห้าปี ดูหน้าเด็กกว่าที่คิด น่าจะเพราะฉிடโบทอกซ์ แต่นั่นไม่ใช่เรื่องหลัก

เพราะเรื่องหลักก็คือคุณเจ้เนียน่าจะทำพัทโมโหในใจไปอีกนาน จากประสบการณ์การรู้จักและเสวนากับคนเก่งมาก ๆ ในวัยนี้ขึ้นไป พวกเขาจะมีความมั่นใจมั่นใจที่เด็กอย่างพัทเข้าไม่ถึง และได้แต่เก็บมานั่งหงุดหงิดแบบนี้

แม้แต่นี้ถึงเจ้าของกรบ้านจนดูคาแพหมตไปครึ่งแก้ว พัทก็พาตัวเองกลับมาจดจ่อกับงาน วันนี้เ๊ะแน่นอนมาก เพราะพัทแบกดิทชันนารีมาด้วย สืบเนื่องมาจากคอมเมนต์ร้ายกาจบนเปเปอร์ครั้งก่อน ๆ ที่ฝังใจมาก

'If I were you, I would use 'discover' instead of 'find out'.
Though phrasal verbs are acceptable in formal writing, but to
communicate properly in such huge organization, academic
vocabulary is significantly a better choice.'

เพราะครั้งที่แล้วเขียนตอนรีบ ๆ เลยลืมนึกถึงคำว่า discover
ไป

แต่กับอีแค่ find out คำเดียว พัทก็โดนมาเป็นชุด ประชดอีก
ตามเคย แล้วก็ต้องพุดยกย่องเหลือเกินนะครับว่าบริษัทใหญ่ คุณ
ลูกชายเจ้าของบริษัท คุณเจ้าของเกรด 4.00 ปฏิญญาใดๆ ก็
เกียรตินิยมตลอด ประสบการณ์ทำงานองค์กรระดับโลก ชีวิตวันวัน
หนึ่งคงจะเต็มไปด้วยความจริงจัง เฟซบุ๊กไม่เล่น อินสตาแกรมไม่มี
ไปข่าวสารคนเดียวทำไม

นั่นสิ...

คิดไม่ตกมาตั้งแต่เมื่อคืน และพัทก็พยายามหาเหตุผลอื่น
นอกจาก...แต่ก็...

พอ! พัท! หยุด!

พัทสูดลมหายใจลึก ๆ สะบัดศีรษะไปมาแรง ๆ ก่อนจะกดปิด
หน้า Linkedin ของคุณเจ้ในเว็บเบราว์เซอร์ แล้วเริ่มกลับไปทำงาน
ต่อ...มัวแต่คิดบ้าคิดบอแบบนี้ เดี่ยวจะโดนคุณเจ้สาปให้ชีวิตการ
ทำงานสิ้นหวังกว่าเดิมแน่ ๆ

แต่มันก็น่าสงสัยจริง ๆ ใช่มั้ย...ใส่สูทไปข่าวสารคนเดียว...แถม
ยังไปร้านผิอรุ่นตัวเองอีก...ทำไมกันนะ?

ความทรงจำสุดท้ายหลังกลับมาจากสตาร์บัคส์ถึงบ้านตอนสองทุ่มพร้อมกาแฟอีกแก้ว พัทตั้งใจว่าอาบน้ำเสร็จจะลงไปต้มบะหมี่กิน แล้วก็นั่งทำงานต่อไปเรื่อย ๆ

พัทตั้งใจแบบนั้น

แต่สิ่งที่เกิดขึ้นคือพัทเหนื่อยมากจนหลับไปตอนไหนไม่รู้ แล้วสะดุ้งตื่นมาได้ก็เพราะสายโทร. เข้าจิก ๆ ของพีหญิง ที่ทั้งเหวี่ยง วินโกรธ เกรี้ยวกราดใส่ในเรื่องงานที่พัทฟังไม่ค่อยเข้าใจตอนเมาซี้ตาอยู่ ตอนนั้นเขารู้แค่ว่าต้องรีบไป

‘ประชุม 9 โมง รีบมาเดี๋ยวนี้เลย!!’

รู้แค่นั้นแหละ แต่งงมากกว่าต้องไปประชุมด้วยตั้งแต่ตอนไหนไม่เคยเห็นมีใครกดเชิญในปฏิทินมาก่อน พอขึ้นรถมาถึงมีเวลาไปดูข้อความจากเมื่อคืน... แล้วก็เพิ่งปะติดปะต่อเรื่องได้สำเร็จ

Ying : คุณแจ้งบอกให้พัทเข้า Weekly Update ของ Kako วันพรุ่งนี้ด้วยนะ (9.37 p.m.)

ข้อความนั้นดังเข้ามาตอนที่พัทหลับไปแล้ว และมันมาพร้อมกับไฟล้งานจากพีหญิง บวกกับอีกหลาย ๆ ข้อความถัดมาที่ทำให้พัทโมโหจนเกือบจิกเบาะพีแกรีบขาด

ระดับความโกรธกำลังเลยคำว่ากำหนดแน่ไปมาก เลยไปมาก ๆ จริง ๆ

มาถึงออฟฟิศแบบเฉียดฉิวตอนแปดโมงห้าสิบเก้านาที พัทตรงขึ้นไปยังชั้น 48 ซึ่งเป็นชั้นรวมห้องประชุมส่วนกลาง มือเย็นไปหมดด้วยความรู้สึกหลากหลาย เขาเดินตามป้ายบอกทางมาถึงห้องประชุม A05 พบว่าภายในห้องเปิดไฟสว่าง เห็นเงาจากคนเคลื่อนไหวผ่านผนังกระจกฝ้าเหมือนกับว่าทุกคนอยู่ในห้องหมดแล้ว

ยกเว้นคุณแจ่งกับพีหญิงที่นั่งหน้าเคาน์เตอร์อยู่ที่โต๊ะด้านหน้า

“เปิดคอมพิวเตอร์เดี๋ยวนี้”

พัทจะระงับอารมณ์ไม่ไหวอยู่แล้วเชียว แต่พีหญิงยังจะทำให้แยกว่าเดิมด้วยการพูดน้ำเสียงแบบนี้

เขาแค่พยักหน้าตอบ พยายามสะกดกลิ่นทุกอย่าง หยิบคอมพิวเตอร์ออกมาเปิด และไหลดไฟล์งานที่พีหญิงส่งเข้ามาเมื่อคืนตอนสี่ทุ่ม

Ying :

พัทรวกวนแปลใหม่ทีจ๊ะ คุณแจ้งขอพีปรับเนื้อหา (10.03 p.m.)

sent a file

เร่งหน่อยนะ ส่งกลับมาให้ก่อนห้าทุ่ม (10.03 p.m.)

พีต้องส่งให้คุณเจ๋งดู เขารอตรวจอยู่ (10.04 p.m.)

“ผมขอผู้ใหญ่ไว้ คุณมีเวลาครึ่งชั่วโมงนะ”

พัทได้ยิน แต่ไม่ได้หันไปตอบรับอะไร เขากดเปิดไฟล์งานแล้วก็ได้แต่ต้องข่มใจให้เย็นหนักกว่าเก่า

เพราะฟอนต์และการจัดวางภาพกลับไปละอะและกระจัดกระจายเหมือนตอนที่พัทยังไม่ได้ทำ ยิ่งในหน้าใหม่ที่ทำเพิ่มยิ่งแย่ และพัทน่าจะต้องชินให้ได้เสียทีกับนิสัยการทำงานลวกๆ แบบนี้ของพีหญิง

พัทแทบจะควบคุมมือที่สั่นไปหมดไม่ไหว เขาได้แต่หายใจเข้าออกลึกๆ เรียกสมาธิ เพราะอย่างที่คุณแจ้งบอกว่ามีเวลาแค่ครึ่งชั่วโมง อาจจะจัดหน้าอะไรไม่ทันแล้ว แต่อย่างน้อยก็ต้องทำเนื้อหาให้เสร็จ

“คุณ เดี่ยวผมช่วย—”

“ไม่ต้องครับคุณเจ๋ง”

ทั้งตัวชาวาบ เมื่อพัทเพลยกมือขึ้นปิดมือคุณแจ้งที่ยื่นเข้ามาหาคอมพิวเตอร์ของเขา

พัทหนึ่งไป ก่อนจะเอ่ยคำขอโทษแล้วกลับมาทำงานต่อ รู้สึกกดดันอยู่ตลอดเมื่อรับรู้ได้ถึงดวงตาอีกคู่ที่จ้องมองมายัง จอคอมพิวเตอร์ และในหลาย ๆ ครั้งที่พัทเพียงเริ่มเปิดสไลด์หน้าใหม่ขึ้นมา โดยยังไม่ทันได้พิมพ์อะไร ก็จะมีเสียงจากคนข้างตัวคอยพูดคำแปล ภาษาอังกฤษบางคำมาให้เสมอ

หันไปมองแวบหนึ่งจึงเห็นว่าคุณเจ๋งเปิดดูสไลด์นั้นจากใน ไอแพด และคอยช่วยอ่านลวงหน้าอยู่เรื่อย ๆ

พัทรู้สึกแยกว่าเดิม มันไม่ใช่เรื่องที่จะต้องมาถูกเมนเจอร์จับมือทำงานแบบนี้เลย

พวกเขากลับเข้าห้องประชุมได้ทันเวลา พัทดื่มน้ำหมดรวดเดียวทั้งแก้วระหว่างที่พีหญิงเปิดสไลด์และเริ่มพูด ซึ่งพัทเพียงเข้าใจตอนนี้เลยว่าทำไมสไลด์ของพีหญิงถึงไม่สามารถทำแบบแค้แบะรูป และเขียนหัวข้อได้ ทำไมพัทต้องคอยแปลเนื้อหามากมายตลอดเวลา เพราะพีหญิงไม่สามารถพูดเองได้เลย ทำได้แค่อ่านสไลด์ตัวเองไปเรื่อย ๆ บางคำก็ยังไม่ออกเสียงผิด พัทเป็นแค่เด็กไม่อยากจะวิจารณ์สักนิด แต่...

แค่พูดตามสไลด์แค่นี้ สไลด์ที่ตัวเองแทบไม่ได้ทำเองด้วยซ้ำ ก็แคโยนให้น้องในทีมแปลให้ จัดหน้าให้ โดยที่ไม่เคยสอนงานอะไรเลย

ทำแค่นี้ก็เป็นผู้ช่วยผู้จัดการได้แล้ว?

คอมเมนต์และคำถามจากคนในห้องต่อจากนั้นมีคุณเจ๋งคอยช่วยตอบ พัททำได้แค่นั่งฟังเงียบ ๆ แล้วขบคิดตาม ไม่กล้าพูดอะไร เพราะพอกวาดตาดูแต่ละคนในห้องแล้ว ต่อให้เขายกมือไปก็คงจะถูกเมิน

“Khun Ying, impressive content as always.” คำชมนั้นจากคุณเจมส์ทำให้พัทเหลือกตาขั้นสุด (คุณหญิง เนื้อหาน่าประทับใจ เช่นเคยเลยครับ)

คอนเทนต์ดีเพราะอะไรละ เพราะเป็นเนื้อหาจากเอเจนซี
ยังงั้นละ พัทได้แต่ค่อนข้างอดอยู่ในใจ

วันนี้ทีมพวกเขามาฟรีเซนต์กลยุทธ์ แผนงาน และพาร์ตของ
ครีเอทีฟบางส่วนที่เอเจนซีวางมอกอัปกราฟิกของคอนเทนต์ต่าง ๆ
มาให้ ซึ่งตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมาตรงนี้ที่เอเจนซีทำส่งมาให้ดู พัท
ไม่เคยเห็นทีมพีเอชดีคอมเมนต์อะไรดี ๆ กลับไปเลย

เห็นอะไรก็บอกโอเค ๆ ไปหมด ทั้งที่ตอนเห็นไฟล์งานครั้งแรก
พัทยาก็คำนึงจะขาดว่าแท็กไลน์ที่เซ้มนั้นไม่ตรงกับเสียงของแบรนด์
ซึ่งจะใช้พูดกับกลุ่มลูกค้าวัยรุ่นสักนิด แต่รู้ว่าบอกไปก็โดนถล่มอยู่ดี

พอมาเข้าประชุมนี้ พัทจึงแอบงงเหมือนกันว่าคุณเจมส์ที่เป็น
ถึงตัวแทนระดับภูมิภาคของแบรนด์ Kako เขาฟังแล้วไม่เอะใจเลย
หรืออย่างไร

“I know that content is the most important part.” คุณเจมส์
คอมเมนต์ต่อจากเมื่อครู่ “However, I prefer a professional-
looking presentation. Just like how you did it a couple of times
before.” (ผมรู้นะว่าเนื้อหาคือส่วนสำคัญ แต่ผมก็ชอบหน้าตาฟรี-
เซนต์เทศน์ที่คุณเป็นมืออาชีพกว่านี้ เหมือนกับที่คุณเคยทำครั้งก่อน ๆ)

“Oh haha, rush, this time a bit rush.” พีเอชดีตอบอีกอีก
เรียบเรียงคำแบบตลก ๆ หล่น ๆ “I have my coordinator help. He
did it like this.” (อ้อ ครั้งนี้รีบนะค่ะ ให้น้องในทีมช่วย แก่ทำมาแบบ
นี้)

“...”

โอเค ถ้าจะให้หนก้าหมัดแน่นกว่านี้ พัทว่ามีหน้าจะพัง

ไม่ต้องรอให้สายตาคอนในห้องหรือในใจจอกอนฯ คอลหันมา
มองตามมนุษย์ป่าที่กำลังผายมือมาทางพัท เพราะเขาตัดสินใจ
ยกมือขึ้นสูง เรียกทุกความสนใจให้หันมามองเอง

“I’m her coordinator. My name is Pat.” รู้สึกได้ว่ามือสั่น

ปากสั้นไปหมด แต่ยังไม่พอก็ต้องพูดประโยคนี้ให้จบให้ได้ “Thank you very much for your feedback. I admit that this time I made mistakes, the slides, they don’t look professional enough.” (ผมเป็นน้องในทีมคุณหญิงครับ ผมขอโทษ ขอบคุณสำหรับฟีดแบ็กนะครับ ผมยอมรับว่าครั้งนี้ผมทำพลาด สไลด์พวกนี้ดูไม่เป็นมืออาชีพมากพอ)

ดวงตาทุกคู่ในห้องยังมองเขาค้าง พัทเห็นแทบจะทุกคน ยกเว้นพี่หญิง...กับคุณเจ๋งที่นั่งอยู่ฝั่งเดียวกัน

“However, I really appreciate your compliments. Thank you very much, Mr. James.” เขาพูดต่อและคราวนี้หันกลับมายิ้มให้พี่หญิงหนึ่งครั้ง “Because I’ve always been the one who cleans them up, those professional-looking slides from previous meetings.” (แต่ก็ขอบคุณอีกเช่นกันสำหรับคำชมครับ ขอบคุณมากจริง ๆ คุณเจมส์ เพราะผมเป็นคนทำมาตลอดเลยครับ สไลด์ที่คุณเป็นมืออาชีพในการประชุมที่ผ่านมา)

ต่อจากนี้ไปน่าจะอยู่ยากยิ่งกว่าเดิม...มาก ๆ

พัทรู้สึกได้ นับตั้งแต่ได้รับสายตาเคียดแค้นตลอดทางที่เดินออกจากห้องประชุมมาถึงโต๊ะทำงาน พี่หญิงถูกคุณเจ๋งเรียกเข้าไปคุย มูลิ์ในห้องปิดสนิท บ่งบอกสถานการณ์น่ากลัวข้างในได้ไม่ยาก พัททำได้แค่นั่งสมาธิอยู่ที่โต๊ะ เตรียมตัวโดนเรียกเข้าไปด่าต่อ

“พัท คุณเจ๋งเรียก” แต่ไม่ถึงสิบนาทีต่อมาเท่านั้นก็ถึงเวลาน้ำเสียงของพี่หญิงที่เพิ่งเดินออกมาบ่งบอกได้ถึงความขุ่นเคือง แต่ก็ยิ่งเบากว่าที่พัทคิดไว้มาก ก่อนหน้านั้นพัทเตรียมใจไว้ว่าจะโดนเหวี่ยงแรงด้วยซ้ำ

เขาผลึกประตูเดินเข้าไปได้แค่สามก้าวก็ชะงักด้วยเสียงจากคนในห้อง

“การบ้านคุณล่ะครับ พร้อมส่งไหมครับ”

“พะ...พร้อมครับ สักครูครับ”

ไม่รู้จะโล่งใจดีไหมที่ไม่โดนดูเรื่องประชุม พัทเดินกลับไปทีโต๊ะ แล้วสั่งพิมพ์เปเปอร์ออกมา ก่อนจะหอบคอมพิวเตอร์กลับไปในห้อง ยื่นเปเปอร์ให้แล้วเริ่มต่อพรีเซนเทชันเข้าคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กคุณแจ้ง

ผ่านไปร่วมครึ่งชั่วโมง พัทพรีเซนต์จบแล้วและพยักหน้ารับ เมื่อคุณแจ้งบอกว่าจะเอาเปเปอร์ไปดูก่อน ค่อยคืนในวันพรุ่งนี้ เขาปิดคอมพิวเตอร์และเตรียมจะลุกขึ้น ทว่าคุณแจ้งยังไม่หมดเรื่องคุย

“คุณพัทครับ ผมขอคุยเรื่องเมื่อเช้าหน่อย”

ว่าแล้ว...

“ครับ” เขาตอบรับไป ขยับตัวลงนั่งดี ๆ เหมือนเดิม แต่ไม่สามารถฟังหลังติดเก้าอี้ได้ น้ำเสียงของคุณแจ้งฟังดูเรียบนิ่ง แต่สีหน้าเต็มไปด้วยความตึงเครียด

พัทรู้ตัวว่าจะโดนด่า และพอดูด่าได้ว่าเป็นเรื่องไหน

“ผมเคยบอกคุณแล้วใช่ไหม เรื่องแปล เรื่องจัดหน้าสไลด์เนี่ย มันไม่ใช่หน้าที่คุณเลย”

“...”

“ผมบอกไปตั้งแต่สัปดาห์ที่แล้ว แต่คุณก็ยังทำอยู่เหมือนเดิม”

“พัท—”

“เพราะอะไรครับ! คุณจะบอกว่าเพราะคุณหญิงกับคุณเปรมบอกให้คุณทำนั้นหรือ”

“...”

“ผมเข้าใจนะว่าตามตำแหน่ง คุณหญิงกับคุณเปรมสามารถมอบหมายงานให้คุณได้ แต่ผมเพิ่งเตือนคุณหญิงไปครับ บอกไปแล้วว่าสไลด์ที่คุณหญิงทำนะ มันก็แค่ต้องเรียบเรียงเนื้อหาจากสไลด์ของเอเจนซี เอามา merge กับพาร์ตของเรา แล้วก็แปลนิด ๆ หน่อย ๆ จัดหน้าตาสไลด์ให้ดูเรียบร้อยสวยงาม คุณหญิงอยู่ตำแหน่ง

สูงแล้ว เป็นถึงเขตของโพรเจกต์นี้ ควรจะรับผิดชอบส่วนนี้เองให้ได้”

“...”

“ผมบอกคุณหญิงไปแล้ว และคราวนี้ผมจะบอกคุณอีกครั้ง ว่าถ้าคุณพัทอยากช่วยทีมทำงานจริงๆ สิ่งที่คุณควรจะช่วยทำคือ สนับสนุนในเรื่องเนื้อหาและพีดแบ็กให้เอเจนซี...ที่ผ่านมามีทั้งสัปดาห์ ผมรู้ครับว่าคุณยังทำงานแปลพวกนี้ให้เปลืองเวลาชีวิตเปล่าๆ ทั้งที่ผมบอกแล้วว่ามันไม่ใช่เรื่องของคุณ คุณหญิงเองก็รู้”

“...”

“แต่คุณหญิงก็บอกมาเหมือนกันว่าพอคุณหญิงไปถามคุณ พัท...คุณพัทก็รับปากว่าจะช่วย คือผมเองก็พยายามทำความเข้าใจ นะครับว่าคุณอยากแสดงน้ำใจ มันอาจจะสำคัญในแง่ individual relationship ของคุณกับทีม ผมเลยไม่ค่อยอยากพูดอะไรมากตอนนั้น”

“...”

“แต่มาเห็นแบบนี้แล้ว ผมก็อยากบอกให้คุณคิดดูดี ๆ ใหม่ การมีน้ำใจไม่ใช่เรื่องแยเลย และมันจะไม่ใช่ปัญหาสักนิดถ้าคุณ รับปากแล้วทำได้จริง หรือถ้ารู้ตัวว่าทำไม่ได้ ทำไม่ไหว ก็ไม่ต้องรับ มาทำซะตั้งแต่แรก”

“...”

“เพราะตอนนี้ปัญหามันคือคุณ commit เองว่าจะทำให้ แต่ ไม่สามารถ meet a deadline ได้ มันดูไม่มีความรับผิดชอบ”

พัทนึกไม่ออกว่าครั้งล่าสุดที่โดนด่าเป็นชุดขนาดนี้คือเมื่อไร และอันที่จริงคำพูดยาวเหยียดพวกนั้น พัทนั่งฟังแล้วก็ทิ้งกลับไป โกรธไป...จนจับใจความทันแค่นี้เท่าไร

ทว่าประโยคเดียวเมื่อครู่ก็กลับทำให้ซาไปหมดทั้งหน้าทั้งตัว

“ส่วนเรื่องในที่ประชุมวันนี้” คุณเจ๋งพูดขึ้นต่อ ทั้งที่พัทคิดว่า อีกฝ่ายจะพอแล้ว มาได้ยืนแบบนี้ก็ท้อใจหนักกว่าเดิม “ผมเข้าใจว่า คุณพัทไม่พอใจ เหมือนกับคุณถูกใส่ร้าย และคุณหญิงทำไม่ถูกเลย

ครับ เป็นถึงเจ้าหน้าที่ระดับนั้น แต่กลับโยนความผิดให้คุณต่อหน้า
ทีมอื่น ไหนจะตัวแทนของแบรนด์อีก”

“...”

“แต่ถ้าคุณพัทธ์รู้จักควบคุมอารมณ์ได้อย่างผู้ใหญ่ ใจเย็นกว่า
นี้สักนิด ในฐานะเมเนเจอร์ ผมจะเป็นคนแก้ต่างให้คุณแทนโดยที่
รักษาน้ำใจของทุกฝ่ายและรักษาภาพลักษณ์ของทีมไว้ได้”

“...”

“คุณยังเด็กและใหม่มาก อาจยังไม่เข้าใจเรื่องภาพลักษณ์
และความน่าเชื่อถือของทีม อันนี้ผมพูดถึงแค่ภายในองค์กรนะครับ
แผนก Digital Marketing เป็นแผนกใหม่ของเจียนกรุ๊ปที่แยกออกมา
จากแผนก Marketing Communication อีกที นั่นหมายความว่าเรา
ต้องใช้ resource ของบริษัทมากขึ้น ทางผู้ใหญ่เขาก็ expect ผลลัพธ์
ที่ดีขึ้น”

“...”

“แต่สิ่งที่คุณผู้ใหญ่เห็นตอนนี้คือโครงสร้างทีมเราก็กังยังไม่ลงตัว
ก่อนหน้าคุณมา รับสมัครใครใหม่ก็ออกกันเดือนเว้นเดือน turnover
rate สูงนำหน้าทั้งบริษัท เปลือง resource ไปเปล่า ๆ แถมเมื่อนี้
พวกเรายังแสดงภาพลักษณ์ที่ไม่เป็นหนึ่งเดียวกันออกไปให้ผู้ใหญ่
เห็น”

“...”

“ไม่มีความเป็น team player ผลงานก็ยังไม่ดีอะไรโดดเด่น
เพราะทุกวันนี้ที่ยังเหลืออยู่ในทีมก็เป็นอดีตทีมมาร์คอมทั้งหมดซึ่ง
ประสบการณ์ดิจิทัลน้อยมาก แถมวิธีที่พวกคุณทำงานกัน คุณแค่
อาศัยข้อมูลจากทีมอื่นไปรีพเอเจนซี พอเขาส่งอะไรมาก็เอ่อออกไป
ไม่มีความเห็นดี ๆ อะไรไปแลกเปลี่ยน ไม่เกิดการพัฒนาเนื้องาน ผม
เองคาดหวังว่าคุณเป็นเด็กใหม่ น่าจะมีไอเดียดี ๆ มานำเสนอ เห็น
หลัง ๆ มานี้ก็ได้เข้าประชุมกับทีมตั้งหลายครั้ง แต่สุดท้ายคุณก็ยังไม่มา

เสียเวลาทำงานแปลพวกนี้”

“...”

“แผนกเรามีขึ้นมาเพราะเราต้องการทำ digital marketing อย่างจริงจัง แต่ถ้าเราอยากจะได้จ้างเอเจนซี่มาทำงานให้ไม่อย่างมีส่วนร่วมด้านความคิด ทางผู้ใหญ่ก็อาจจะไม่เห็นความจำเป็นที่ ต้องมีแผนกนี้ครับ กลับไปเป็นมาร์คคอมทิมเดียวเหมือนเดิมก็ได้”

“...”

“ที่นี้คุณเข้าใจผลกระทบของเรื่องทั้งหมดนี้หรือยัง”

พัทออกจากห้องนั้นมาได้ประมาณห้านาทีแล้ว ตรงกับ เวลาพักเที่ยงพอดีในห้องทำงานจึงเงียบ ทุกคนออกไปกินข้าวกันหมด พัทหยิบโทรศัพท์กับกระเป๋าเงินติดตัว เปิดประตูออกมาหน้า ลิฟต์ แต่ไม่ได้กดลงชั้นล่าง เขาแค่เดินไปตามทางเดินยาวในตึก เรื่อย ๆ

ทุกอย่างที่ได้ยินมายังคงหนักอึ้งอยู่ในหัว และพัทพูดอะไร ไม่ออกสักคำ

เพราะว่าพัทง

เพราะก่อนหน้านี้...พัทเคยคิดว่าเขาก็เป็นแค่เด็กจบใหม่อายุ เพิ่งสี่สิบนิด ๆ คนหนึ่ง ที่อยากตั้งใจทำงาน มีเงินเดือนเลี้ยงตัวเอง มีเส้นทางไต่เต้าไปทำตำแหน่งที่สูงขึ้น

ทว่าความเข้าใจนั้นเหมือนถูกกลับไปด้วยเรื่องราวมากมายที่ เพิ่งได้ยินมา

ทั้งโครงสร้างแผนก ความสัมพันธ์ในทีม การแบกรับความ รับผิดชอบและความคาดหวังของบริษัท ภาพลักษณ์ของแผนก หรือ อะไรก็ตาม

มันเป็นเรื่องที่พัทต้องคิดตั้งแต่ตอนนี้จริง ๆ เหมอ

พัทเพิ่งทำงานได้ไม่ถึงเดือน ตำแหน่งก็ต่ำต่อยกว่าชาวบ้าน

เขา แต่เพิ่งค้นพบว่าตัวเขาสรางปัญหาที่กลายเป็นเรื่องใหญ่ แค่ว่าเพราะเมื่อคืนเผลอนอนเร็วแล้ววันนี้ตื่นสาย แค่ว่าเพราะมาประชุมที่ไม่เคยมีครน็ดไม่ทัน แค่ว่าเพราะการต้องช่วยทำงานที่ไม่ใช่หน้าที่จริงๆ ด้วยซ้ำ

งานที่โดนกดดันมาและพืทปฏิบัติไม่ได้แค่ว่าพืทเป็นเด็ก เป็นน้องในทีมที่ต้องเชื่อฟัง

และคุณเจ้ คนที่รู้ทั้งรู้ว่าพืทหญิงซึ่งงานพืทไม่ถูกที่ถูททาง คนที่ไม่เคยคิดจะใช้อำนาจที่ตัวเองมีในฐานะเมเนเจอร์ช่วยแก้ปัญหามาก่อน แต่กลับเพิ่งมาอ้างสิทธิ์เรื่องว่าตัวเองเป็นเมเนเจอร์เพียงเพื่อจะตำหนิพืทว่าอารมณ์ร้อน เป็นเด็กควบคุมอารมณ์ไม่เป็น ทำภาพลักษณ์ของทีมเสื่อมเสียจนแผนกเสียงจะโดนยุบ

คุณเจ้เพิ่งบอกว่าพืทผิดไปหมดทุกอย่าง ทั้งที่พืทยังไม่ค่อยเข้าใจอะไรเลยด้วยซ้ำ เพิ่งเข้ามาทำงานได้ไม่ถึงเดือน ไม่เห็นรู้เรื่องปัญหาที่มีมาก่อนหน้านี้

และทั้งที่พืทก็แค่คิดว่าอยากตั้งใจทำทุกอย่างให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้

แต่ทำไมโลกการทำงานเข้าใจยากกว่านั้นมาก ๆ เลย

พืทยืนฟังผนังอยู่ตรงหน้าห้องน้ำ เขาเปิดแชตไลน์ของปะป้าขึ้นมาดู กดอ่านข้อความที่ปักหมุดไว้ด้านบนของแชต

ข้อความนี้ปะป้าส่งมาให้ต่อนพืทเริ่มงานวันแรก และมันเป็นวันเดียวกันกับที่ปะป้าเพิ่งซื้อคีย์บอร์ดมาต่อได้เช่นกัน เลยพิมพ์มาชะยวเหยียดจนพืทแซวว่าคราวหน้าให้ส่งเมลมาแทน

papa :

'For First Jobber'

งานแรกในชีวิต ถ้าอยากได้ประสบการณ์เต็มที

อย่าเพิ่งรีบไฟท์สว่าควรเลือกงานที่ชอบ

หรือค่าตอบแทนที่มาก
 เพราะสุดท้ายแล้วเราอาจจะยังไม่รู้
 ว่าเราชอบอะไรจริง ๆ
 ความชอบมันเปลี่ยนแปลงไปตามเวลา
 และสุดท้ายแล้ว
 ถึงเงินจะจำเป็นต่อการใช้ชีวิตมากที่สุด
 แต่มันก็ยังไม่ใช่ว่าคำตอบของทุกอย่าง
 งานแรก...เราอาจจะเลือกอะไรมากไม่ได้
 แต่เราเลือกได้ว่าจะอยู่ต่อหรือจะไปหาทางใหม่
 และในทีแรก ให้เลือกอยู่ในที่ที่เจอเจ้านายดี ๆ
 เพราะเจ้านายที่ดีจะสอนเราให้เติบโตอย่างดี
 ให้โอกาสได้เรียนรู้อย่างใจเย็น
 ไม่ตำหนิในเรื่องไม่เป็นเรื่อง
 เข้าใจว่าเราเป็นเพียงเด็กคนหนึ่ง
 เข้าใจว่าเราจะผิดพลาด สอนให้ลุกขึ้นอีกครั้ง
 ไว้ใจที่จะมอบโอกาสใหม่ ๆ ให้
 ทำให้เราได้เรียนรู้และเก่งขึ้น
 ในอนาคตไม่ว่าเราจะไปอยู่ไหน
 สิ่งดี ๆ เหล่านี้จะติดตัวเราไป
 ไม่ว่าจะอย่างไร ป้าขอให้ลูกป้าเข้มแข็ง
 งานมันจะยาก ลูกพี่จะเหนื่อยมาก
 จะรู้สึกท้อ จะรู้สึกเหมือนว่าทำไม่ได้
 ขอให้มั่นใจในตัวเอง และสู้ต่อไป
 ป้ารักพี่ทนะลูก
 -ธเนศ ตั้งวัฒนา

พี่ยังยิ้มทุกครั้งที่ได้เห็นปะป้าลงชื่อตัวเองปิดท้าย ถึงครั้งนี้เขา

จะกำลังมองชื่อป่าไม่ค่อยชัดก็ตาม

พัทธเคย์รู้จักนายหลายคนตั้งแต่สมัยฝึกงาน เจ้านายแต่ละคนมีข้อดีข้อเสียของตัวเอง เหมือนกับคนทุกคนบนโลก และพัทธไม่ได้จะบอกว่าคุณเจ๋งเป็นเจ้านายที่ไม่ดี เพราะคุณเจ๋งก็เก่ง พัทธรู้สึกขอบคุณในความตั้งใจตรวจการบ้านต่างๆ ให้มาตลอด เหมือนกับว่าคุณเจ๋งอยากช่วยให้พัทธเรียนรู้จริงๆ

แต่พอเกิดเรื่องวันนี้ คุณเจ๋งมาพูดเหมือนโยนน้ำหนักรวมทั้งแผนกมาไว้บนบ่าพัทธแบบนี้ พัทธก็ไม่รู้จะทำยังไง

ไม่ได้จะบอกว่าคุณเจ๋งเป็นเจ้านายที่ไม่ดี

แต่คุณเจ๋งเป็นเจ้านายประเภทไหนกัน ที่ทำให้เด็กในทีมอย่างพัทธรู้สึกเคืองคว่างขนาดนี้ เหมือนกับพัทธแก้ปัญหาตัวเองก็ไม่ได้ แถมยังสร้างปัญหาให้ทีมเพิ่มไปอีก

ตึกช่วงพักเที่ยงเงียบมาก ในห้องน้ำก็ไม่มีใคร พัทธเดินเข้าไปในห้องว่างห้องหนึ่งแล้วปิดประตูลง

ทำงานมาได้สามสัปดาห์ พัทธพยายามมาตลอด เหนื่อยแต่ก็ยังอยากจะทำ เพราะคิดว่ามันเป็นเรื่องปกติ งานแรกก็ต้องยากเป็นธรรมดา

ทำงานมาได้สามสัปดาห์ พัทธคิดว่ายากแค่ไหนก็จะอดทนให้ได้ และจะอดทนต่อไป

แต่ร่างกายที่เหนื่อยล้าและใจบางๆ ที่ระดับประคองมาตลอด...เหมือนพังลงในวันนี้ และพัทธกำลังแอบร้องไห้ในห้องน้ำเป็นครั้งแรก

แต่ร้องไห้เสร็จแล้วยังไง ก็ทำได้แค่ปลอบตัวเองให้จบ ออกมาล้างหน้าล้างตา แอบลงไปซื้อชาไข่มุกมาเติมพลังช่วยเยียวยาหัวใจ แล้วก็ขึ้นมาประชุมทีมต่อ

ทุกคนนั่งล้อมโต๊ะตัวยู บนจอที่ผนังห้องประชุมคุณเจ๋งเปิดหน้า

พีเชนเทชันและกำลังเป็นอยู่ข้างจอ อธิบายเรื่องการหาพนักงาน ตำแหน่งผู้เชี่ยวชาญด้านการตลาดดิจิทัล (Digital Marketing Specialist) รวมถึงตำแหน่งอื่น ๆ ในทีมเพื่อมาช่วยซัพพอร์ตระบบทำงานแบบใหม่

พีทได้แต่แอบกลอกตาตอนได้ยืนพีหญิงและคนอื่น ๆ พักหน้าเอออออย่างดี ตอบรับเสียงอ่อนเสียงหวาน แต่เดาได้เลยว่า หลังออกจากห้องประชุมก็ตั้งวงเมาท์กัน ป่นรำคาญการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ

พีทเริ่มจะงง เพราะทั้งแก๊งนะมาไซโคพีทเรื่องความใจร้ายของคุณเจ๋ง...ความใจร้ายที่ตอนนี่พีทเพิ่งรู้ว่ามันเป็นยังไง แต่หนึ่งชั่วโมงต่อมาพีทกลับต้องมาพบว่าทุกคนกำลังสร้างเปลือกนอกที่แลดูเหมือนจะเห็นด้วยกับคุณเจ๋งทุกอย่าง เพียงเพื่อจะเอาไปด่าทีหลัง?

พีทไม่เข้าใจคนที่นี้มาก ๆ และปรับตัวไม่ถูกเลยจริง ๆ

ตลอดการประชุมยังไม่มีใครพูดอะไรนอกจากคุณเจ๋ง ซึ่งเขาก็พูดไปเรื่อยด้วยสีหน้าเรียบเฉยเป็นปกติ และเสียงดู ๆ เหมือนเดิม เพราะว่าวันนี้ของคุณเจ๋งก็ยังเป็นเหมือนเดิม

แต่วันนี้ของพีทมันฟังไปตั้งแต่ตอนเช้าที่ตื่นสายมาแล้วต้องรีบป่นงานหน้าห้องประชุม ฟังตั้งแต่ตอนยกมือสั้น ๆ ขึ้นพูดปกป้องตัวเอง จนได้มาฟังสุด ๆ แบบไม่เหลือซากก็ตอนถูกเรียกไปด่าอยู่ครึ่งชั่วโมง

พีทจึงทำได้แค่นั่งฟังประชุมไป และต้องพยายามควบคุมอารมณ์ที่ยังอ่อนไหวอยู่ให้ได้

“ตามแพลนใหม่ที่ผมวางไว้ เราอาจจะต้องทำงานหนักกันหน่อยนะครับช่วงนี้ งานจะเยอะขึ้นมาก แตกต่างไปจากเดิม เพราะที่ผ่านมานางานของเราเหมือนทำไปส่ง ๆ ทำเพราะเห็นว่ายุคนี้ทุกแบรนด์ go digital เลยเอาบ้าง แล้วก็จ้างเอเจนซีมา execute งาน

ออกไปอย่างนั้น เขาแนะนำอะไรมาอีกเอา จนตอนนี้ผ่านมาเป็นปี
เราก้ยังเป็นแผนกที่ไม่มีประโยชน์ “ไม่มีผลงานอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน”
“...”

“ส่วนเรื่อง reallocate งานจะเป็นตามนี้นะครับ”

คุณแจ้กตคอนโทรลเลอร์ในมือ เรียกสไลด์หน้าถัดไปขึ้นมา

“เจียนกรู้นำเข้าอยู่หกแบรนด์หลัก ๆ ผมจะให้แต่ละทีมแยก
กันดูงานของแบรนด์ใดแบรนด์หนึ่งยาวไปตลอดทั้งปีเพื่อความ
แม่นยำและคุ้นเคยในการทำงาน เพราะผมพบว่าปัญหาจากการ
ทำงานแบบสะเปะสะปะที่ผ่านมาทำให้พวกคุณทำงานอย่างไม่มี
ประสิทธิภาพ ไม่รู้ insight ของแต่ละแบรนด์อย่างที่ควรจะเป็น
ประสบการณ์การทำงานหลายปีของพวกคุณเหมือนไม่มีประโยชน์
และทำให้ทีมเราไม่สามารถให้ฟีดแบ็กที่ดีต่อเอเจนซีที่เข้ามาเป็น
พาร์ทเนอร์ได้เลย”

คุณแจ้กำลังอธิบายเรื่องสำคัญ แต่ในช่วงหลัง ๆ พัทเริ่มจะ
ไม่เหลือสติฟังเพราะตาจ้องมองค้างอยู่บนจอ...ที่ชื่อของตัวเองใน
ตาราง

Q1 Team :

Ying/Arm/Fai/Manao = Team A

Beli Food (ID), Jardenia (SG), MPW (SG)

Prem/Aoey/Pum/Khaopod = Team B

Kako (SG), BOH (MY), KINORI (JP)

ทำไมพัทไม่ได้เข้าแก๊งใครเลย...แล้วทำไม...

Pat : Forge

...ถึงไม่มีใครอยู่เคียงเดียวกับพัทด้วย

“ช่วงนี้อาจจะหนักหน่อยนะครั้บระหว่างรอ recruit ทีมเพิ่มตอนนี้ควอเตอร์แรกเพิ่งผ่านมาได้ไม่ถึงเดือน ผมคิดว่าเรายังสามารถปรับตามนี้ได้ทัน” คุณแจ้พูดต่อ และยังไม่ทันให้พัทได้รวบรวมความกล้ายกมือขึ้นถามอะไร อีกฝ่ายก็หันมามองเขาเสียก่อน

มอง...

พร้อมกับคำตอบในข้อสงสัยบางอย่าง ที่เป็นเหมือนกับการทิ้งระเบิดลูกใหม่ลงในชีวิตของพัท

“ส่วนโปรเจกต์ของฟอร์จที่เห็นมีชื่อคุณพัทคนเดียว เพราะผมจะเข้ามาดูให้เองครั้บ เท่ากับว่าทีมของฟอร์จในช่วงแรกนี้จะมีผมกับคุณพัทสองคน”